Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (tretia komora)

z 5. júna 2012 *

„Hospodárska súťaž — Kartely — Trh s metakrylátmi — Rozhodnutie, ktorým sa konštatuje porušenie článku 81 ES a článku 53 Dohody o EHP — Účasť na časti porušenia — Právo na obhajobu — Pokuty — Povinnosť odôvodnenia — Závažnosť porušenia — Odstrašujúci účinok — Rovnosť zaobchádzania — Proporcionalita — Zásada riadnej správy vecí verejných — Spolupráca počas správneho konania — Dĺžka konania — Primeraná lehota“

Vo veci T-214/06,

Imperial Chemical Industries Ltd, predtým Imperial Chemical Industries plc, so sídlom v Londýne (Spojené kráľovstvo), v zastúpení: pôvodne D. Anderson, QC, H. Rosenblatt, B. Lebrun, advokáti, W. Turner, S. Berwick a T. Soames, solicitors, neskôr R. Wesseling a C. Swaak a napokon R. Wesseling, C. Swaak a F. ten Have, advokáti,

žalobkyňa,

proti

Európskej komisii, v zastúpení: pôvodne V. Bottka, I. Chatzigiannis a F. Amato, neskôr V. Bottka, I. Chatzigiannis a F. Arbault a napokon V. Bottka a J. Bourke, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

ktorej predmetom je návrh na zrušenie článku 2 písm. c) rozhodnutia Komisie K(2006) 2098 v konečnom znení z 31. mája 2006, týkajúceho sa konania o uplatnení článku 81 ES a článku 53 Dohody o EHP (vec COMP/F/38.645 – Metakryláty), alebo subsidiárne zníženie výšky pokuty uloženej podľa tohto ustanovenia,

VŠEOBECNÝ SÚD (tretia komora),

v zložení: predseda komory O. Czúcz, sudcovia I. Labucka (spravodajkyňa) a D. Gratsias,

tajomník: N. Rosner, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 8. novembra 2011,

vyhlásil tento

* Jazyk konania: angličtina.

Rozsudok

Okolnosti predchádzajúce sporu

1 Komisia Európskych spoločenstiev v rozhodnutí Komisie K(2006) 2098 v konečnom znení z 31. mája 2006 týkajúcom sa konania o uplatnení článku 81 ES a článku 53 Dohody o EHP (vec COMP/F/38.645 – Metakryláty) (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“) konštatovala najmä to, že niektoré podniky porušili článok 81 ES a článok 53 Dohody o európskom hospodárskom priestore (EHP) tým, že sa v rôznych obdobiach od 23. januára 1997 do 12. septembra 2002 zúčastnili na celom území EHP na viacerých protisúťažných dohodách a zosúladených postupoch v odvetví metakrylátov (článok 1 napadnutého rozhodnutia).

2 Podľa napadnutého rozhodnutia išlo o jediné a nepretržité porušenie týkajúce sa troch nasledujúcich výrobkov z polymetylmetakrylátu (ďalej len „PMMA“): formovacie zmesi, tvrdé dosky a sanitárne výrobky. Z napadnutého rozhodnutia vyplýva, že tieto tri výrobky sú fyzicky aj chemicky odlišné a majú rozdielne využitie, ale možno ich vďaka spoločnej vstupnej surovine, metylmetakrylátu (ďalej len „MMA“), považovať za jednu homogénnu skupinu výrobkov (odôvodnenia 4 až 8 napadnutého rozhodnutia).

3 Podľa napadnutého rozhodnutia predmetné porušenie spočívalo v rokovaniach o cenách, v uzatváraní, vykonávaní a monitorovaní dohôd o cenách buď formou zvyšovania cien, alebo prinajmenšom udržiavaním existujúcich cien, v preskúmaní možnosti presunutia ceny za dodatočné služby na zákazníka, vo výmene informácií týkajúcich sa trhu a/alebo podnikov, ktoré sú dôležité a dôverné z obchodného hľadiska, ako aj v účasti na pravidelných stretnutiach a ďalších kontaktoch s cieľom uľahčiť porušenie (článok 1 a odôvodnenia 1 až 3 napadnutého rozhodnutia).

4 Napadnuté rozhodnutie bolo adresované spoločnostiam Degussa AG, Röhm GmbH & Co. KG a Para-Chemie GmbH (ďalej spoločne len „Degussa“), Total SA, Elf Aquitaine SA, Arkema SA (predtým Atofina SA), Altuglas International SA a Altumax Europe SAS (ďalej spoločne len „Atofina“), Lucite International Ltd a Lucite International UK Ltd (ďalej spoločne len „Lucite“), Quinn Barlo Ltd, Quinn Plastics NV a Quinn Plastics GmbH (ďalej spoločne len „Barlo“), ako aj žalobkyni Imperial Chemical Industries Ltd (predtým Imperial Chemical Industries plc).

5 Žalobkyňa je materskou spoločnosťou skupiny Imperial Chemical Industries a výrobcom špeciálnych chemických látok. Od roku 1990 bola výroba a predaj výrobkov, na ktoré sa vzťahuje napadnuté rozhodnutie, v rámci skupiny zverená samostatnej obchodnej jednotke ICI Acrylics, ktorá však nemala formu spoločnosti. Zmluvou uzavretou 3. októbra 1999, boli činnosti a aktíva ICI Acrylics predané spoločnostiam Ineos Acrylics UK Parent Co.2 Ltd a Ineos Acrylics UK Trader Ltd (neskôr Lucite International Holdings Ltd a Lucite International UK Ltd).

6 Vyšetrovanie, ktoré vyústilo do prijatia napadnutého rozhodnutia, začalo po tom, čo 20. decembra 2002 podala spoločnosť Degussa žiadosť o oslobodenie na základe oznámenia Komisie z 19. februára 2002 o oslobodení od pokút a znížení pokút v prípadoch kartelov (Ú. v. ES C 45, s. 3; Mim. vyd. 08/002, s. 155, ďalej len „oznámenie o spolupráci“).

7 V dňoch 25. a 26. marca 2003 vykonala Komisia kontroly v priestoroch spoločností Atofina, Barlo, Degussa a Lucite.

8 Atofina 3. apríla 2003 a Lucite 11. júla 2003 požiadali o oslobodenie alebo o zníženie výšky pokuty na základe oznámenia o spolupráci (odôvodnenie 66 napadnutého rozhodnutia).

9 Komisia listom z 8. mája 2003 odpovedala na otázku položenú spoločnosťou Lucite, či táto spoločnosť mala nadviazať kontakt so žalobkyňou a poskytnúť jej prístup k svojim zamestnancom a dokumentom, aby jej umožnila pripraviť si svoju obhajobu.

10 Dňa 29. júla 2004 Komisia zaslala viacerým podnikom, vrátane žalobkyne, žiadosť o informácie podľa článku 18 nariadenia Rady (ES) č. 1/2003 zo 16. decembra 2002 o vykonávaní pravidiel hospodárskej súťaže stanovených v článkoch 81 [ES] a 82 [ES] (Ú. v. ES L 1, 2003, s. 1; Mim. vyd. 08/002, s. 205). Išlo o prvé opatrenie týkajúce sa dokazovania adresované žalobkyni v rámci prešetrovania.

11 Dňa 18. októbra 2004 žalobkyňa predložila žiadosť o zníženie výšky pokuty v súlade s oznámením o spolupráci. Komisia ju 11. augusta 2005 informovala, že jej žiadosť bola zamietnutá.

12 Dňa 17. augusta 2005 prijala Komisia oznámenie o výhradách týkajúce sa jediného a nepretržitého porušenia v súvislosti s MMA, ako aj formovacích zmesí z PMMA, tvrdých dosiek z PMMA a sanitárnych výrobkov z PMMA a zaslala ho najmä žalobkyni a spoločnosti Lucite. Komisia sa domnievala, že k predaju ICI Acrylics spoločnosti Ineos (teraz Lucite) došlo 1. októbra 1999, pričom 30. september 1999 určila ako dátum skončenia porušenia pripisovaného žalobkyni.

13 Odpoveď žalobkyne na oznámenie o výhradách je zo 4. novembra 2005.

14 Pojednávanie sa konalo 15. a 16. decembra 2005.

15 Listom z 10. februára 2006 Lucite poskytla v odpovedi na žiadosť Komisie vysvetlenia týkajúce sa dátumu kúpy ICI Acrylics.

16 Listom z 13. februára 2006 Komisia postúpila žalobkyni list uvedený v bode 15 vyššie, aby mohla predložiť svoje pripomienky.

17 Žalobkyňa predložila svoje pripomienky listom zo 17. februára 2006.

18 Dňa 31. mája 2006 Komisia prijala napadnuté rozhodnutie. V tomto rozhodnutí Komisia upustila od niektorých výhrad obsiahnutých v oznámení o výhradách a najmä od výhrad prijatých voči všetkým dotknutým spoločnostiam, pokiaľ ide o časť porušenia vzťahujúceho sa na MMA (odôvodnenie 93 napadnutého rozhodnutia).

19 Článok 1 písm. i) napadnutého rozhodnutia stanovuje, že žalobkyňa sa v priebehu obdobia od 23. januára 1997 do 1. novembra 1999 zúčastnila na porušení opísanom v bodoch 2 a 3 vyššie.

20 Komisia konkrétne zastávala názor, že žalobkyňa je právnickou osobou, ktorej súčasťou v čase skutkových okolností bola obchodná jednotka, ktorá sa dopustila predmetného porušenia, a to ICI Acrylics. Komisia preto konštatovala, že žalobkyňa sa musela na účely uplatnenia článku 81 ES považovať za podnik, ktorý sa zúčastnil dotknutých tajne dohodnutých konaní, a že jej muselo byť napadnuté rozhodnutie adresované (odôvodnenia 288 až 290 napadnutého rozhodnutia).

21 Pokiaľ ide o dátum ukončenia obdobia porušenia pripisovaného žalobkyni, Komisia uviedla že s ohľadom na odpoveď spoločnosti Lucite na oznámenie o výhradách, stanovila 2. november 1999, keď došlo k prevodu vlastníctva ICI Acrylics, ako dátum na účely rozdelenia zodpovednosti medzi žalobkyňu a Lucite (odôvodnenie 291 napadnutého rozhodnutia). V dôsledku toho stanovila 1. november 1999 ako dátum ukončenia protiprávneho konania pripisovaného žalobkyni, pričom spresnila, že táto zmena nemala vo vzťahu k oznámeniu o výhradách dopad na výšku pokuty (odôvodnenie 292 napadnutého rozhodnutia).

22 Článok 2 písm. c) napadnutého rozhodnutia ukladá žalobkyni pokutu vo výške 91 406 250 eur.

23 Po prvé, pokiaľ ide o výpočet výšky pokuty, Komisia preskúmala závažnosť porušenia a najskôr konštatovala, že vzhľadom na povahu porušenia a skutočnosť, že sa vzťahovalo na celé územie EHP, šlo o veľmi závažné porušenie v zmysle usmernení k metóde stanovovania pokút uložených podľa článku 15 ods. 2 nariadenia č. 17 a článku 65 ods. 5 [UO] (Ú. v. ES C 9, 1998, s. 3; Mim. vyd. 08/001, s. 171, ďalej len „usmernenia“) (odôvodnenia 319 až 331 napadnutého rozhodnutia).

24 Ďalej sa domnievala, že v skupine veľmi závažných porušení bolo možné uplatniť na podniky rozdielne zaobchádzanie tak, aby bola zohľadnená ich skutočná ekonomická schopnosť výrazne narušiť hospodársku súťaž. Preto konštatovala, že v predmetnej veci dotknuté podniky „[bolo možné] rozdeliť do [troch] kategórií podľa ich príslušného podielu na obrate dosiahnutom pri predaji výrobkov z PMMA, v súvislosti s ktorými sa podieľali na karteli“ s prihliadnutím na obrat dosiahnutý z predaja týchto výrobkov v roku 2000 na úrovni EHP. Komisia zaradila žalobkyňu a spoločnosť Lucite do druhej kategórie vzhľadom na obrat spoločnosti Lucite dosiahnutý predajom troch dotknutých výrobkov z PMMA v roku 2000 (105,98 milióna eur), a stanovila východiskovú sumu ich pokút na 32,5 milióna eur (odôvodnenia 332 až 336 napadnutého rozhodnutia).

25 Komisia okrem toho uviedla, že škála pokút, ktoré môžu byť uložené v kategórii veľmi závažných porušení, umožňuje tiež stanoviť výšku pokút na úrovni zabezpečujúcej, že budú mať dostatočne odstrašujúci účinok s ohľadom na veľkosť a hospodársku silu každého podniku. Vzhľadom na celkový obrat žalobkyne v roku 2005 (8,49 miliardy eur) Komisia uplatnila na východiskovú sumu jej pokuty multiplikačný faktor 1,5, čo zvýšilo uvedenú sumu na 48,75 milióna eur.

26 Po druhé Komisia preskúmala trvanie porušenia a konštatovala, že keďže sa žalobkyňa podieľala na porušení počas dvoch rokov a deviatich mesiacov, musí sa východisková suma pokuty zvýšiť o 25 %. Východisková suma pokuty žalobkyne tak bola stanovená na 60 937 500 eur (odôvodnenia 351 až 354 napadnutého rozhodnutia).

27 Po tretie Komisia preskúmala prípadnú prítomnosť priťažujúcich okolností. Pokiaľ ide o žalobkyňu, Komisia so zreteľom na existenciu dvoch predchádzajúcich rozhodnutí, ktoré jej boli určené, konštatovala, že žalobkyňa sa opakovane dopúšťala porušovania toho istého typu a rozhodla sa zvýšiť základnú sumu pokuty pre žalobkyňu o 50 % (odôvodnenia 355 až 369 napadnutého rozhodnutia). Komisia okrem toho zamietla poľahčujúce okolnosti uvedené žalobkyňou. Výška jej pokuty bola preto stanovená na 91 406 250 eur, čo je suma, ktorá nepresahuje 10 % prahovej hodnoty jej obratu stanovenej v článku 23 ods. 2 nariadenia č. 1/2003 (odôvodnenia 372 až 398 napadnutého rozhodnutia).

28 Napokon Komisia pristúpila k uplatneniu oznámenia o spolupráci, keď pripomenula, že žiadosť žalobkyne na základe uvedeného oznámenia bola zamietnutá. Pokiaľ ide o ďalšie podniky, ktoré na tomto základe predložili žiadosť, Komisia priznala úplné oslobodenie od pokút spoločnosti Degussa a ďalej zníženie výšky pokút spoločnostiam Atofina a Lucite.

29 Vzhľadom na zamietnutie žiadosti žalobkyne tak bola konečná výška pokuty, ktorá bola uložená žalobkyni, stanovená na 91 406 250 eur.

Konanie a návrhy účastníkov konania

30 Žalobkyňa návrhom podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 17. augusta 2006 podala túto žalobu.

31 Písomná časť konania sa skončila 11. apríla 2007.

32 Na základe správy sudcu spravodajcu Všeobecný súd (tretia komora) 15. septembra 2011 rozhodol o otvorení ústnej časti konania a v rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania vyzval účastníkov konania, aby odpovedali na otázky. Účastníci konania vyhoveli tejto žiadosti v stanovenej lehote.

33 Prednesy a odpovede účastníkov konania na otázky položené Všeobecným súdom boli vypočuté na pojednávaní 8. novembra 2011. Na pojednávaní žalobkyňa na podporu svojho prednesu Komisii a Všeobecnému súdu predložila niektoré dokumenty. Komisia vzniesla námietku voči predloženiu jedného z týchto dokumentov a Všeobecný súd rozhodol nezaložiť ho do spisu. Ostatné dokumenty boli do spisu založené, keďže Komisia voči nim nevzniesla nijakú námietku.

34 Všeobecný súd okrem toho na pojednávaní vyzval Komisiu, aby predložila dva dokumenty, na ktoré sa odvolávala vo svojom prednese. Keďže Komisia tejto žiadosti vyhovela v stanovenej lehote, Všeobecný súd vyzval žalobkyňu, aby predložila svoje prípadné pripomienky k uvedeným dokumentom. Tieto pripomienky boli predložené v stanovenej lehote.

35 Ústna časť konania sa skončila 15. decembra 2011.

36 Žalobkyňa navrhuje, aby Všeobecný súd:

— zrušil článok 2 písm. c) napadnutého rozhodnutia,

— subsidiárne zmenil a doplnil článok 2 písm. c) napadnutého rozhodnutia s cieľom znížiť výšku pokuty, ktorá jej bola uložená,

— zaviazal Komisiu na náhradu trov konania.

37 Komisia navrhuje, aby Všeobecný súd:

— zamietol žalobu ako nedôvodnú,

— zaviazal žalobkyňu na náhradu trov konania.

Právny stav

38 Vo svojej žalobe žalobkyňa uviedla päť žalobných dôvodov na podporu žaloby. Prvý žalobný dôvod je založený na nedostatku dôkazov o porušení, pokiaľ ide o formovacie zmesi z PMMA. Druhý žalobný dôvod je založený na neexistencii odôvodnenia „základnej sumy“ pokuty. Tretí žalobný dôvod je založený na nesplnení povinnosti Komisie rozdeliť „základnú sumu“ medzi žalobkyňu a spoločnosť Lucite. Štvrtý žalobný dôvod je založený na nevhodnosti zvýšenia východiskovej sumy pokuty z odstrašujúcich dôvodov. Piaty žalobný dôvod je založený na neodôvodnenom zamietnutí priznať zníženie výšky pokuty na základe spolupráce s Komisiou. Žalobkyňa okrem toho na pojednávaní uviedla šiesty žalobný dôvod založený na neprimeranej dĺžke konania.

O prvom žalobnom dôvode založenom na nedostatku dôkazov o účasti žalobkyne na porušení, pokiaľ ide o formovacie zmesi z PMMA

39 V rámci tohto žalobného dôvodu žalobkyňa tvrdí, že jej zapojenie do porušenia, pokiaľ ide o výrobky uvedené v napadnutom rozhodnutí, a to formovacie zmesi z PMMA, sa nepreukázalo.

40 Ako jasne vyplýva z návrhov formulovaných v žalobe (pozri bod 36 vyššie) a ako žalobkyňa tiež potvrdila vo svojej odpovedi na písomnú otázku Všeobecného súdu, bez ohľadu na tvrdenia formulované v rámci tohto žalobného dôvodu, žalobkyňa nenavrhuje zrušenie článku 1 napadnutého rozhodnutia v rozsahu, v akom ju považuje za zodpovednú za dotknuté porušenie. Tento žalobný dôvod je naopak uvedený na podporu jej návrhu na zníženie výšky pokuty uloženej v článku 2 napadnutého rozhodnutia. Žalobkyňa totiž zastáva názor, že skutočnosť, že podnik sa nepodieľal na všetkých prvkoch tvoriacich kartel, sa musí zohľadniť pri posúdení závažnosti porušenia a stanovení výšky pokuty. Podľa jej názoru by sa teda výška pokuty mala znížiť tak, aby zodpovedala pomeru, ktorý formovacie zmesi z PMMA predstavovali z celkovej hodnoty alebo z celkového objemu troch dotknutých výrobkov (podľa žalobkyne 44 alebo 36 %).

41 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že článok 1 napadnutého rozhodnutia považuje žalobkyňu za zodpovednú za „súbor dohôd a zosúladených postupov v odvetví metakrylátov“. Toto ustanovenie vykladané so zreteľom na odôvodnenie uvedeného rozhodnutia a najmä na jeho odôvodnenia 2 a 222

až 225 (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdu prvého stupňa zo 17. septembra 2007, Microsoft/Komisia, T-201/04, Zb. s. II-3601, bod 1258 a tam citovanú judikatúru), považuje žalobkyňu za zodpovednú za účasť na jedinom a nepretržitom porušení v danom období, pokiaľ ide o formovacie zmesi z PMMA, tvrdé dosky z PMMA a sanitárne výrobky z PMMA.

42 Výška pokuty uloženej žalobkyni bola stanovená práve v závislosti od závažnosti takéhoto porušenia. Konkrétne z odôvodnenia 333 napadnutého rozhodnutia vyplýva, že v rámci stanovenia východiskovej sumy pokuty žalobkyne Komisia zohľadnila obrat, ktorý dosiahla predajom výrobkov z PMMA, ktorými sa zúčastnila na karteli, a podľa Komisie teda všetkých troch vyššie uvedených výrobkov.

43 Treba teda konštatovať, že aj keď žalobkyňa nenavrhuje zrušenie článku 1 napadnutého rozhodnutia (pozri bod 40 vyššie), tento žalobný dôvod za predpokladu, že by bol dôvodný, by mohol spôsobiť zníženie výšky jej pokuty a konkrétnejšie východiskovej sumy tejto pokuty. Tak ako totiž pripomína žalobkyňa, skutočnosť, že sa podnik nepodieľal na všetkých zložkách tvoriacich kartel, sa musí zohľadniť pri posúdení závažnosti porušenia a prípadne pri stanovení výšky pokuty (rozsudky Súdneho dvora zo 8. júla 1999, Komisia/Anic Partecipazioni, C-49/92 P, Zb. s. I-4125, bod 90, a zo 7. januára 2004, Aalborg Portland a i./Komisia, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P a C-219/00 P, Zb. s. I-123, bod 86). Podľa judikatúry sa toto posúdenie musí vykonať vo fáze stanovenia osobitnej východiskovej sumy pokuty (rozsudok Všeobecného súdu z 19. mája 2010, IMI a i./Komisia, T-18/05, Zb. s. II-1769, bod 164).

44 Na podporu svojej žaloby žalobkyňa v podstate tvrdí, že pokiaľ ide o formovacie zmesi z PMMA v priebehu obdobia, počas ktorého bola majiteľkou ICI Acrylics, Komisia vychádzala výlučne z nepodložených vyhlásení podniku, ktorý podal žiadosť o oslobodenie alebo zníženie výšky pokuty a zo skutočnosti, že došlo k stretnutiam. Podľa žalobkyne tieto skutočnosti nespĺňajú „dôkazný štandard“ vyžadovaný judikatúrou.

45 Podľa jej názoru len dôkazy týkajúce sa stretnutia, ktoré sa konalo 26. októbra 1999, uvedeného v odôvodnení 124 napadnutého rozhodnutia, by prípadne mohli spĺňať uvedený „štandard“, pretože Komisia sa opiera o dva podniky, ktoré podali žiadosť na základe oznámenia o spolupráci, ako aj o dokument pochádzajúci z obdobia uvedeného stretnutia. Uvádza však, že sa voči nej nemožno odvolávať na toto stretnutie, inak by došlo k zásahu do jej práv na obhajobu. V oznámení o výhradách, v ktorom bol 30. september 1999 stanovený ako dátum skončenia porušenia pripisovaného žalobkyni (pozri odôvodnenie 291 napadnutého rozhodnutia), sa totiž Komisia na toto stretnutie odvolávala voči inému účastníkovi porušenia, a to voči spoločnosti Lucite. Žalobkyňa teda nemala možnosť sa účinne brániť proti tvrdeniam a dôkazom súvisiacim s týmto stretnutím.

46 Treba zdôrazniť, že vyššie uvedené tvrdenie týkajúce sa porušenia práv žalobkyne na obhajobu je uvedené výlučne s cieľom napadnúť použiteľnosť stretnutia z 26. októbra 1999 voči nej a dôkazov, ktoré s tým súvisia, v rámci posúdenia porušenia, ktorého sa dopustila. Konkrétne žalobkyňa nenavrhuje zrušenie napadnutého rozhodnutia v rozsahu, v akom uvádza dlhšiu dobu trvania porušenia než je tá, ktorá bola stanovená v oznámení o výhradách, z dôvodu údajného porušenia jej práv na obhajobu.

47 Treba teda uviesť, že prípadné zistenie porušenia práv žalobkyne na obhajobu nemôže mať nijaký dôsledok na riešenie tohto sporu, pokiaľ by sa preukázalo, že aj bez ohľadu na stretnutie z 26. októbra 1999 by dôkazy zhromaždené Komisiou boli postačujúce na preukázanie zapojenia žalobkyne do časti porušenia týkajúceho sa formovacích zmesí z PMMA.

48 Za týchto okolností je z dôvodu hospodárnosti konania vhodné vykonať preskúmanie tohto žalobného dôvodu bez zohľadnenia vyššie uvedeného stretnutia.

49 V tejto súvislosti treba uviesť, že podľa napadnutého rozhodnutia predmetné jediné a pretrvávajúce porušenie spočívalo v „sérii konaní, ktoré možno kvalifikovať ako dohody alebo zosúladené postupy, ktoré sa vzťahovali na tri dotknuté výrobky a preukazovali pokračujúci výkon určitého postupu,

ktorého cieľom bolo obmedziť hospodársku súťaž“ (odôvodnenie 222 napadnutého rozhodnutia). Vzhľadom na spoločné znaky protisúťažných dohôd týkajúcich sa troch dotknutých výrobkov vymenovaných v odôvodnení 223 napadnutého rozhodnutia, Komisia zastávala názor, že „aj keď [tieto tri výrobky] vykazujú rôzne vlastnosti a možno ich považovať za výrobky, ktoré patria na trhy s rôznymi výrobkami, existovali dostatočné spojitosti, ktoré jej umožnili dospieť k záveru, že výrobcovia [uvedených výrobkov] sledovali spoločný zámer, ktorý určoval spôsob ich správania sa na trhu a obmedzoval ich príslušné obchodné správanie“. Podľa Komisie „porušenie spočívalo v súbore konaní, ktoré mali spoločný zámer a jednotný hospodársky cieľ, a to zamedziť bežnému vývoju cien troch výrobkov z PMMA v EHP“ (odôvodnenie 224 napadnutého rozhodnutia).

50 Medzi „spoločné znaky“ obsiahnuté v odôvodnení 223 napadnutého rozhodnutia Komisia najmä uviedla:

— „tvrdé jadro, tvorené rovnakými podnikmi [a to] Atofina, ICI (potom Lucite) a Degussa“,

— skutočnosť, že títo traja hlavní európski výrobcovia boli „úplne integrovaní výrobcovia“ a „venovali veľkú pozornosť dôsledkom protisúťažných dohôd uzavretých pre každý z týchto výrobkov [tak], aby uzavretie kartelovej dohody v súvislosti s jedným z týchto výrobkov automaticky ovplyvnilo štruktúru nákladov a/alebo cien ostatných výrobkov“,

— skutočnosť, že „predmetom stretnutí a kontaktov niekedy boli najmenej dva z troch výrobkov z PMMA“, pričom táto spojitosť vyplýva „zo značného počtu stretnutí týkajúcich sa tak PMMA-formovacích hmôt, ako aj PMMA-tvrdých dosiek“,

— skutočnosť, že „určitý počet zástupcov podnikov zapojených do protisúťažných dohôd bol zodpovedný za viacero výrobkov, ktoré boli predmetom prešetrovania, a vedeli teda alebo nemohli nevedieť, o existencii [takýchto dohôd] vzťahujúcich sa na viacero výrobkov“. V tejto súvislosti Komisia spomenula najmä „pána [D.], viceprezidenta Global Monomers a EAME v ICI Acrylics, ktorý sa tiež zúčastnil na stretnutiach zaoberajúcich sa [formovacími hmotami z PMMA a tvrdými doskami z PMMA]“, v súvislosti s ktorými sa konalo viacero stretnutí v období porušenia pripisovaného žalobkyni,

— skutočnosť, že sa na tri dotknuté výrobky uplatňovali rovnaké mechanizmy fungovania kartelu.

51 Pokiaľ ide konkrétne o tajnú dohodu týkajúcu sa formovacej zmesi z PMMA v danom období, je medzi účastníkmi konania nesporné, že okrem stretnutia 26. októbra 1999 (pozri bod 48 vyššie), vychádzajú zistenia Komisie zo štrnástich stretnutí, ktoré sa konali v období od 23. januára 1997 do leta 1999 (pozri odôvodnenia 110 až 123 napadnutého rozhodnutia). Okrem toho je nesporné, že prítomnosť žalobkyne sa namieta len v prípade týchto desiatich stretnutí, a teda sa nenamieta, pokiaľ ide o štyri stretnutia uvedené v odôvodneniach 112, 114, 117 a 121 napadnutého rozhodnutia.

52 Treba teda preskúmať, či dôkazy zhromaždené Komisiou boli postačujúce na to, aby preukázali účasť žalobkyne na tejto časti porušenia.

53 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že Komisia je povinná predložiť dôkazy, ktorými môže z právneho hľadiska dostatočne preukázať existenciu skutočností zakladajúcich porušenie článku 81 ods. 1 ES (rozsudok Súdneho dvora zo 17. decembra 1998, Baustahlgewebe/Komisia, C-185/95 P, Zb. s. I-8417, bod 58). Komisia je na účel odôvodnenia pevného presvedčenia, že k porušeniu došlo, povinná uviesť presné a zhodujúce sa dôkazy (pozri rozsudok Súdu prvého stupňa zo 6. júla 2000, Volkswagen/Komisia, T-62/98, Zb. s. II-2707, bod 43 a tam citovanú judikatúru; rozsudok Súdu prvého stupňa z 8. júla 2008, Lafarge/Komisia, T-54/03, neuverejnený v Zbierke, bod 55).

54 Nie každý dôkaz, ktorý Komisia predloží, musí so zreteľom na každý prvok porušenia nevyhnutne zodpovedať týmto kritériám. Stačí, aby tejto požiadavke zodpovedal celkovo posúdený súbor nepriamych dôkazov predložených inštitúciou (pozri rozsudok Súdu prvého stupňa z 8. júla 2004, JFE Engineering a i./Komisia, T-67/00, T-68/00, T-71/00 a T-78/00, Zb. s. II-2501, bod 180 a tam citovanú judikatúru).

55 Nepriame dôkazy uvedené Komisiou v rozhodnutí na preukázanie porušenia článku 81 ods. 1 ES podnikom sa nemajú posudzovať samostatne, ale ako celok (pozri rozsudok Súdu prvého stupňa z 8. júla 2008, BPB/Komisia, T-53/03, Zb. s. II-1333, bod 185 a tam citovanú judikatúru).

56 Treba tiež zohľadniť skutočnosť, že protisúťažné činnosti sa odohrávajú tajne, a preto existencia protisúťažného postupu alebo dohody musí byť vo väčšine prípadov odvodená od určitého počtu zhodujúcich sa skutočností a nepriamych dôkazov, ktoré vo svojom celku môžu predstavovať dôkaz o porušení pravidiel hospodárskej súťaže, ak neexistuje iné logické vysvetlenie (rozsudok Aalborg Portland a i./Komisia, už citovaný v bode 43 vyššie, body 55 až 57).

57 Podľa judikatúry na dostatočné preukázanie účasti podniku na karteli okrem toho postačuje, aby Komisia preukázala, že dotknutý podnik sa zúčastnil na stretnutiach, počas ktorých boli uzavreté protisúťažné dohody bez toho, aby voči nim zjavne vyjadril námietky. Ak bola dokázaná účasť na týchto stretnutiach, úlohou uvedeného podniku je poskytnúť dôkazy preukazujúce, že tento podnik oznámil svojim konkurentom, že hoci sa zúčastňoval na stretnutiach, jeho názor bol odlišný (rozsudky Súdneho dvora z 8. júla 1999, Hüls/Komisia, C-199/92 P, Zb. s. I-4287, bod 155; Komisia/Anic Partecipazioni, už citovaný v bode 43 vyššie, bod 96, a Aalborg Portland a i./Komisia, už citovaný v bode 43 vyššie, bod 81).

58 Pokiaľ ide o tvrdenie žalobkyne týkajúce sa hodnoty vyhlásení uskutočnených v rámci žiadostí na základe oznámenia o spolupráci, treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry nijaké ustanovenie ani nijaká všeobecná zásada práva Únie Komisii nezakazuje, aby voči podniku použila vyhlásenia iných stíhaných podnikov (rozsudok Súdu prvého stupňa z 20. apríla 1999, Limburgse Vinyl Maatschappij a i./Komisia, T-305/94 až T-307/94, T-313/94 až T-316/94, T-318/94, T-325/94, T-328/94, T-329/94 a T-335/94, Zb. s. II-931, bod 512). Len na základe toho nemožno považovať vyhlásenia uskutočnené v rámci oznámenia o spolupráci za vyhlásenia bez dôkaznej hodnoty (rozsudok Lafarge/Komisia, už citovaný v bode 53 vyššie, body 57 a 58).

59 Vo vzťahu k dobrovoľným výpovediam hlavných účastníkov nezákonného kartelu existuje určitá nedôvera, keďže títo účastníci by mohli zmenšovať význam svojho podielu na porušení a zvyšovať význam takéhoto podielu ostatných účastníkov. S ohľadom na vnútornú logiku konania, ktorú upravuje oznámenie o spolupráci, však domáhanie sa prospechu z jeho uplatnenia s cieľom znížiť výšku pokuty netvorí nevyhnutne podnet na predloženie skreslených dôkazov, pokiaľ ide o ostatných účastníkov inkriminovaného kartelu. Každý pokus uviesť Komisiu do omylu môže viesť k spochybneniu úprimnosti, ako aj úplnosti spolupráce podniku, a tým ohroziť jeho možnosť mať úplný prospech z oznámenia o spolupráci (rozsudky Súdu prvého stupňa zo 16. novembra 2006, Peróxidos Orgánicos/Komisia, T-120/04, Zb. s. II-4441, bod 70, a Lafarge/Komisia, už citovaný v bode 53 vyššie, bod 58).

60 Osobitne je potrebné uviesť, že zo skutočnosti, že osoba, ktorá sa priznala k spáchaniu porušenia a tým priznala existenciu iných skutočností, ako sú skutočnosti, ktorých existencia môže byť priamo vyvodená z predmetných dokumentov, možno *a priori* pri absencii osobitných okolností naznačujúcich opak vyvodiť, že táto osoba sa rozhodla povedať pravdu. Vyhlásenia, ktoré sú v rozpore so záujmami toho, kto ich robí, sa musia v zásade považovať za zvlášť vierohodné dôkazy (rozsudky Súdu prvého stupňa JFE Engineering a i./Komisia, už citovaný v bode 54 vyššie, body 211 a 212; z 26. apríla 2007, Bolloré a i./Komisia, T-109/02, T-118/02, T-122/02, T-125/02, T-126/02, T-128/02, T-129/02, T-132/02 a T-136/02, Zb. s. II-947, bod 166, a Lafarge/Komisia, už citovaný v bode 53 vyššie, bod 59).

61 Podľa ustálenej judikatúry však vyhlásenie podniku obvineného z účasti na karteli, ktorého správnosť spochybňujú viaceré obvinené podniky, nemožno považovať za dostatočný dôkaz o existencii porušenia spáchaného týmito podnikmi bez toho, aby ho potvrdzovali iné dôkazy (rozsudky Súdu prvého stupňa JFE Engineering a i./Komisia, už citovaný v bode 54 vyššie, bod 219; z 25. októbra 2005, Groupe Danone/Komisia, T-38/02, Zb. s. II-4407, bod 285, a Lafarge/Komisia, už citovaný v bode 53 vyššie, bod 293).

62 Na účely preskúmania dôkaznej hodnoty vyhlásení podnikov, ktoré podali žiadosť na základe oznámenia o spolupráci, Všeobecný súd zohľadňuje najmä význam zhodujúcich sa nepriamych dôkazov podporujúcich relevanciu týchto vyhlásení (pozri v tomto zmysle rozsudky JFE Engineering a i./Komisia, už citovaný v bode 54 vyššie, bod 220, a Peróxidos Orgánicos/Komisia, už citovaný v bode 59 vyššie, bod 70) a ďalej neexistenciu dôkazov, že tieto podniky mali sklon zmenšovať význam svojho podielu na porušení a zvyšovať význam podielu ostatných podnikov (pozri v tomto zmysle rozsudok Lafarge/Komisia, už citovaný v bode 53 vyššie, body 62 a 295).

63 Pokiaľ ide o rozsah súdneho preskúmania v predmetnej veci, podľa ustálenej judikatúry treba pripomenúť, že ak je Všeobecnému súdu predložená žaloba o neplatnosť rozhodnutia vydaného podľa článku 81 ods. 1 ES, musí vo všeobecnosti vykonať úplné preskúmanie otázky, či sú, alebo nie sú splnené podmienky uplatnenia článku 81 ods. 1 ES (pozri rozsudok Súdu prvého stupňa z 26. októbra 2000, Bayer/Komisia, T-41/96, Zb. s. II-3383, bod 62 a tam citovanú judikatúru).

64 Ak však má súd pochybnosť, táto pochybnosť sa musí uplatniť v prospech podniku, ktorý je adresátom rozhodnutia konštatujúceho porušenie, podľa zásady prezumpcie neviny, ktorá sa ako všeobecná zásada práva Únie uplatňuje najmä na konania týkajúce sa porušenia pravidiel hospodárskej súťaže uplatniteľných na podniky, ktoré môžu viesť k uloženiu pokút alebo penále (rozsudok Hüls/Komisia, už citovaný v bode 57 vyššie, body 149 a 150).

65 Dôkazy, ktoré v prejednávanej veci zhromaždila Komisia, treba preskúmať v rámci týchto všeobecných pripomienok.

66 V tejto súvislosti treba uviesť, že pokiaľ ide o desať stretnutí uvedených v bode 51 vyššie, žalobkyňa nespochybňuje ani ich konanie medzi súťažiteľmi, ani svoju prítomnosť na nich, a netvrdí, že sa verejne dištancovala od ich obsahu. Na účely konštatovania zodpovednosti žalobkyne stačí teda overiť, či Komisia z právneho hľadiska dostatočne preukázala, že tieto stretnutia mali zjavne protisúťažný cieľ, pokiaľ ide o formovacie zmesi z PMMA (pozri judikatúru uvedenú v bode 57 vyššie).

67 Treba konštatovať, že opis uvedených stretnutí spočíva hlavne na vyhláseniach spoločnosti Degussa, ktorá je oslobodená od pokuty. Táto spoločnosť im pritom pripisuje zjavne protisúťažný obsah, pokiaľ ide o formovacie zmesi z PMMA (pozri odôvodnenia 110, 111, 113, 115, 116, 118, 119 až 120, a 123), čo žalobkyňa nespochybňuje.

68 Žalobkyňa naopak tvrdí, že tieto vyhlásenia samé osebe nepredstavujú dostatočný dôkaz o porušení a že nie sú podporené ďalšími dôkazmi.

69 V tejto súvislosti treba pripomenúť, ako to vyplýva z judikatúry uvedenej v bodoch 58 až 60 vyššie, že vyhlásenia vykonané v rámci politiky zhovievavosti hrajú dôležitú úlohu. Tieto vyhlásenia vykonané v mene podnikov majú nezanedbateľnú dôkaznú hodnotu, keďže prinášajú značné právne a ekonomické riziká (pozri tiež rozsudok Všeobecného súdu z 24. marca 2011, Aalberts Industries a i./Komisia, T-385/06, Zb. s. II-1223, bod 47). Z judikatúry uvedenej v bodoch 59 a 61 vyššie však tiež vyplýva, že vyhlásenie obvinených podnikov v rámci žiadostí podaných na základe oznámenia o spolupráci treba posudzovať opatrne a ak sú spochybnené, nemožno ich vo všeobecnosti bez potvrdenia prijať.

70 Na rozdiel od toho, čo tvrdí žalobkyňa, však vyhlásenia spoločnosti Degussa, pokiaľ ide o existenciu protisúťažných rokovaní týkajúcich sa formovacích zmesí z PMMA v danom období, sú dostatočne potvrdené ďalšími dôkazmi.

71 Po prvé treba zdôrazniť skutočnosť, že Degussa nebola jediným zdrojom informácií Komisie. Opis stretnutia z 11. mája 1999 (odôvodnenie 122 napadnutého rozhodnutia) totiž spočíva na vyhlásení spoločnosti Lucite. Aj keď Degussa, ktorá sa na tomto stretnutí nezúčastnila, ho vo svojom vlastnom

vyhlásení neuviedla, vyhlásenie spoločnosti Lucite potvrdzuje tvrdenie spoločnosti Degussa, pokiaľ ide o existenciu kartelu týkajúceho sa formovacích zmesí z PMMA v priebehu daného obdobia a zapojenia sa žalobkyne do kartelu.

72 Po druhé treba uviesť, že pre väčšinu týchto stretnutí Komisia zhromaždila dôkazy (ako záznamy z kalendára, faktúry) dosvedčujúce konanie stretnutia alebo prítomnosť dotknutých osôb na tomto stretnutí. Aj keď, ako žalobkyňa správne tvrdí, samotná skutočnosť, že došlo k stretnutiu súťažiteľov, nepostačuje na preukázanie jej protisúťažnej povahy, treba zastávať názor, že ide o skutočnosť, ktorá je do určitej miery potvrdená vyhláseniami spoločnosti Degussa.

73 Po tretie vo svojej žiadosti z 11. júla 2003 formulovanej na základe oznámenia o spolupráci Lucite uviedla vyhlásenia, ktoré všeobecným spôsobom potvrdzujú existenciu kartelu namietaného v rozhodnutí o kontrole, vrátane formovacích zmesí z PMMA a účasti žalobkyne na tomto karteli.

74 Hoci však ide nepochybne o všeobecné tvrdenia, svedčia v prospech tvrdení spoločnosti Degussa. Okrem toho treba pripomenúť, že aktíva, ktoré sú predmetom porušenia, vrátane dokumentov a zamestnancov, boli prevedené zo žalobkyne na spoločnosť Lucite, takže vyhlásenia tejto spoločnosti vo veci zapojenia sa žalobkyne do porušenia sú obzvlášť relevantné.

75 Po štvrté v žiadosti podanej na základe oznámenia o spolupráci Atofina priznala, že sa zúčastnila na karteli prinajmenšom od 23. januára 1997, aj pokiaľ ide o formovacie zmesi z PMMA. Navyše spoločnosti tvoriace podnik Atofina (Arkema, Altuglas a Altumax na jednej strane a Total a Elf Aquitaine na strane druhej) nespochybnili existenciu takéhoto kartelu v rámci svojich žalôb proti napadnutému rozhodnutiu (veci T-206/06 a T-217/06).

76 Nepochybne v oznámení spoločnosti Atofina z 10. júna 2003 je prvým protisúťažným stretnutím v súvislosti s formovacími zmesami z PMMA, v prípade ktorej táto spoločnosť spomína prítomnosť ICI Acrylics, stretnutie z 26. októbra 1999. Treba však zdôrazniť, že v tomto oznámení Atofina jasne potvrdzuje existenciu protisúťažných kontaktov v súvislosti s formovacími zmesami z PMMA v období od roku 1998 do roku 2001. Toto vyhlásenie teda rovnako podporuje vyhlásenia spoločnosti Degussa v tomto zmysle.

77 Po piate treba zdôrazniť, že podľa napadnutého rozhodnutia sa najmenej sedem z desiatich analyzovaných stretnutí týkalo formovacích zmesí z PMMA, ako aj tvrdých dosiek z PMMA (pozri odôvodnenia 110, 111, 115, 116, 118 až 120 napadnutého rozhodnutia) a že žalobkyňa nespochybňuje protisúťažnú povahu týchto stretnutí, pokiaľ ide o tento druhý výrobok. Ide o prvok, ktorý tiež posiľňuje dôveryhodnosť vyhlásení spoločnosti Degussa, pokiaľ ide o opis týchto protisúťažných stretnutí.

78 Po šieste na niektorých stretnutiach uvedených v bode 77 vyššie, vrátane stretnutia z 23. januára 1997, čo je dátum určený ako východiskový dátum porušenia, sa zúčastnil pán D., ktorý zastával vysoké postavenie v rámci ICI Acrylics a bol zodpovedný za formovacie zmesi z PMMA, ako aj za tvrdé dosky z PMMA. Keďže žalobkyňa nespochybňuje protisúťažnú povahu týchto stretnutí, pokiaľ ide o tento druhý výrobok, ani posúdenie Komisie, podľa ktorého dotknuté podniky „venovali veľkú pozornosť dopadom protisúťažných dohôd uzavretých na každý z týchto výrobkov“ (pozri odôvodnenie 223 napadnutého rozhodnutia a bod 50 druhú zarážku vyššie), ide o nepriamy dôkaz o tom, že tieto stretnutia sa týkali aj formovacích zmesí z PMMA.

79 Vzhľadom na tieto skutočnosti treba konštatovať, že spoločne predstavujú súhrn dostatočne sa zhodujúcich nepriamych dôkazov na podporu vyhlásení spoločnosti Degussa, pokiaľ ide o existenciu kartelu týkajúceho sa formovacích zmesí z PMMA v priebehu daného obdobia a účasť žalobkyne na tomto karteli.

80 Tvrdenia žalobkyne, pokiaľ ide o relevantnosť vyhlásení spoločnosti Degussa, nemôžu tento záver ovplyvniť.

81 Na rozdiel od toho, čo uvádza žalobkyňa, totiž vyhlásenia spoločnosti Degussa nemožno vyvrátiť len z toho dôvodu, že ide o vyhlásenia formulované v žiadosti o oslobodenie, ktoré vykonali poradcovia podniku (pozri najmä body 59 a 60 vyššie). Okrem toho, hoci Komisia v napadnutom rozhodnutí skutočne musela upustiť od niektorých výhrad vychádzajúcich z vyhlásení spoločnosti Degussa (najmä od všetkých výhrad týkajúcich sa MMA, suroviny na výrobu PMMA), nič to nemení na tom, že jej tvrdenia sa celkovo ukázali ako podložené, ako to vyplýva z prechádzajúcich úvah. Dôkazom je najmä to, že tri ďalšie podniky, a to žalobkyňa, Atofina a Lucite, predložili svoje žiadosti na základe oznámenia o spolupráci vo vzťahu ku kartelu uvedenému spoločnosťou Degussa. Okrem toho s výnimkou žalobkyne v rámci tohto žalobného dôvodu, nijaký z týchto podnikov nespochybnil existenciu porušenia v rámci svojej žaloby proti napadnutému rozhodnutiu (veci T-206/06, T-217/06 a T-216/06). Konkrétne samotná žalobkyňa konkludentne potvrdila relevantnosť žiadosti o oslobodenie spoločnosti Degussa, keďže priznala svoju účasť na karteli, pokiaľ ide o tvrdé dosky z PMMA a sanitárne výrobky z PMMA.

82 Keďže vyhlásenia spoločnosti Degussa sú dostatočne podložené, na rozdiel od toho, čo tvrdí žalobkyňa, nemožno prijať jej tvrdenie, podľa ktorého pri posúdení závažnosti jej porušenia na účely stanovenia výšky pokuty nemožno zohľadniť súbor porušení týkajúcich sa formovacích zmesí z PMMA.

83 Okrem toho treba tiež uviesť, že nie je správne, že žalobkyňa v podstate tvrdí, že kvalifikácia predmetného porušenia ako jediného a pretrvávajúceho porušenia týkajúceho sa troch výrobkov z PMMA, vrátane formovacích zmesí (pozri bod 49 vyššie), nemôže mať dopad na analýzu tohto žalobného dôvodu.

84 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že podľa judikatúry porušenie článku 81 ods. 1 ES môže vyplývať nielen z jednotlivého aktu, ale taktiež zo skupiny aktov, alebo dokonca z pretrvávajúceho správania. Tento výklad nemožno spochybniť z dôvodu, že jedna alebo viaceré skutočnosti z tejto skupiny aktov či nepretržitých správaní, samy osebe a zohľadňované osobitne, by mohli takisto predstavovať porušenie uvedeného ustanovenia (pozri v tomto zmysle rozsudok Komisia/Anic Partecipazioni, už citovaný v bode 43 vyššie, bod 81). Ak sú jednotlivé akty súčasťou „celkového plánu“ z dôvodu ich rovnakého predmetu narúšajúceho hospodársku súťaž vnútri spoločného trhu, Komisia má právo pripísať zodpovednosť za tieto činnosti v závislosti od účasti na porušení posudzovanom ako celok (pozri rozsudok Aalborg Portland a i./Komisia, už citovaný v bode 43 vyššie, bod 258 a tam citovanú judikatúru), aj keď sa preukáže, že dotknutý podnik sa priamo podieľal len na jednej alebo viacerých činnostiach tvoriacich porušenie (pozri rozsudok Súdu prvého stupňa z 12. decembra 2007, BASF a UCB/Komisia, T-101/05 a T-111/05, Zb. s. II-4949, bod 161 a tam citovanú judikatúru).

85 Podľa judikatúry Súdneho dvora s cieľom preukázať účasť podniku na takejto jedinej dohode musí Komisia preukázať, že dotknutý podnik mal zámer prispieť vlastným správaním k naplneniu spoločných cieľov sledovaných všetkými zúčastnenými a že vedel o skutočnom správaní, ktoré plánovali alebo vykonali iné podniky pri výkone rovnakých zámerov, alebo ich mohol dôvodne predpokladať, a bol pripravený prevziať toto riziko (rozsudok Komisia/Anic Partecipazioni, už citovaný v bode 43 vyššie, bod 87, a Aalborg Portland a i./Komisia, už citovaný v bode 43 vyššie, bod 83).

86 Za týchto okolností na to, aby sa žalobkyňa považovala za zodpovednú za celé jediné porušenie a aby sa v dôsledku toho stanovila výška pokuty, postačovalo, aby Komisia preukázala, že žalobkyňa vedela alebo mala vedieť, že sa účasťou na kartelovej dohode, pokiaľ ide tvrdé dosky z PMMA a sanitárne výrobky z PMMA, začlenila do globálneho kartelu, ktorý sa týkal troch výrobkov z PMMA (pozri v tomto zmysle rozsudky Súdu prvého stupňa z 20. marca 2002, Sigma Tecnologie/Komisia, T-28/99, Zb. s. II-1845, bod 45, a Bolloré a i./Komisia, už citovaný v bode 60 vyššie, bod 209).

87 Vyššie analyzované skutočnosti sú na tento účel viac ako postačujúce.

88 Konkrétne treba pripomenúť, že existencia protisúťažných kontaktov v súvislosti s formovacími zmesami z PMMA v danom období vyplýva z vyhlásení troch podnikov, a to Degussa, Lucite a Atofina.

89 Žalobkyňa okrem toho nespochybňuje svoju zodpovednosť za spáchané porušenie v priebehu toho istého obdobia, pokiaľ ide o tvrdé dosky z PMMA a sanitárne výrobky z PMMA. Rovnako nespochybňuje samotnú existenciu jediného porušenia. Konkrétne, žalobkyňa sa napriek niekoľkým neúplným tvrdeniam v replike tiež nesnaží spochybniť dôvody pripomenuté v bodoch 49 a 50 vyššie, ktoré viedli Komisiu k tomu, aby vychádzala z existencie jediného porušenia.

90 Žalobkyňa tak nespochybňuje najmä konštatovania Komisie, že jej zástupca prítomný na protisúťažných stretnutiach (obmedzujúcich sa podľa jej názoru na iné výrobky) bol zodpovedný za viaceré výrobky, ktoré boli predmetom prešetrenia, a „teda vedel alebo nemohol nevedieť“ o existencii takýchto dohôd vzťahujúcich sa na viaceré výrobky. Rovnako nespochybňuje tvrdenie Komisie, že bola „úplne integrovaným“ výrobcom, a „venovala veľkú pozornosť dôsledkom protisúťažných dohôd uzavretých na každý z týchto výrobkov“ (pozri bod 50 vyššie, druhá a štvrtá zarážka).

91 No aj keby informácie zhromaždené Komisiou neboli postačujúce na preukázanie priamej účasti žalobkyne na časti kartelu týkajúceho sa formovacích zmesí z PMMA, sú viac než postačujúce prinajmenšom na preukázanie existencie protisúťažných kontaktov v súvislosti s týmto výrobkom v relevantnom období a že jediné porušenie sa tiež týkalo uvedeného výrobku. To vyplýva najmä zo zhodných vyhlásení troch podnikov, a to spoločností Degussa, Lucite a Atofina.

92 Tieto úvahy postačujú prinajmenšom na preukázanie, že žalobkyňa vedela alebo musela vedieť, že sa účasťou na kartelovej dohode týkajúcej sa tvrdých dosiek z PMMA a sanitárnych výrobkov z PMMA začlenila do globálneho kartelu, ktorý sa týkal troch výrobkov z PMMA.

93 V takom prípade by sa však jej zodpovednosť za celé jediné porušenie mohla zohľadniť pri posúdení závažnosti porušenia na účely stanovenia výšky pokuty, takže žiadosť o jej zníženie sa musí na tomto základe zamietnuť.

94 Napokon z predchádzajúceho vyplýva, že údajné porušenie práv žalobkyne na obhajobu, pokiaľ ide o stretnutie z 26. októbra 1999, nemá nijaký praktický dopad na posúdenie tohto žalobného dôvodu a výhrada žalobkyne v tejto súvislosti sa teda musí zamietnuť ako neúčinná.

95 Prvý žalobný dôvod sa preto musí zamietnuť v rozsahu, v akom je jeho cieľom podporiť návrh na zrušenie článku 2 napadnutého rozhodnutia a ďalej návrh na zníženie výšky pokuty na základe neobmedzenej súdnej právomoci Všeobecného súdu.

O druhom žalobnom dôvode založenom na nedostatku odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, pokiaľ ide o „základnú sumu“ pokuty

96 Žalobkyňa Komisii vytýka, že nevysvetlila podmienky stanovenia východiskovej sumy pokuty (32,5 milióna eur) stanovenej v odôvodnení 336 napadnutého rozhodnutia, a zabránila tak jej, ako aj Všeobecnému súdu, preskúmať napadnuté rozhodnutie, pokiaľ ide o „najdôležitejší parameter“ stanovenia výšky pokuty. Komisia sa totiž uspokojila s poskytnutím dôvodov, pre ktoré kvalifikovala porušenie ako veľmi závažné a s rozdelením podnikov do troch kategórií v závislosti od ich príslušnej veľkosti. Nevysvetlila však, ako dospela k sumám uloženým každej z týchto kategórií, ani prečo suma stanovená pre žalobkyňu výrazne prekročila prahovú hodnotu 20 miliónov eur, ktorá je v usmerneniach stanovená pre veľmi závažné porušenia. Komisia si tak nesplnila svoju povinnosť odôvodnenia, ktorú má na základe článku 253 ES.

97 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry požiadavky formálnej náležitosti, ktorou je povinnosť odôvodnenia, sú splnené, pokiaľ ide o výpočet pokuty uloženej na základe článku 23 ods. 2 nariadenia č. 1/2003, vtedy, keď Komisia vo svojom rozhodnutí uvedie kritériá posúdenia, ktoré jej umožnili posúdiť závažnosť a trvanie porušenia (pozri analogicky rozsudky Súdneho dvora zo 16. novembra 2000, KNP BT/Komisia, C-248/98 P, Zb. s. I-9641, bod 42;

Sarrió/Komisia, C-291/98 P, Zb. s. I-9991, bod 73, a z 15. októbra 2002, Limburgse Vinyl Maatschappij a i./Komisia, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P až C-252/99 P a C-254/99 P, Zb. s. I-8375, bod 463).

98 V prejednávanej veci samotná žalobkyňa pripúšťa, že Komisia v napadnutom rozhodnutí uviedla dôvody, pre ktoré kvalifikovala porušenie ako veľmi závažné a ďalej dôvody, pre ktoré sa rozhodla dotknuté podniky rozdeliť do troch kategórií a rozlišovať východiskové sumy pokuty uložené každej z týchto kategórií.

99 Okrem toho preskúmanie odôvodnení 319 až 336 napadnutého rozhodnutia umožňuje konštatovať, že Komisia skutočne poskytla v tejto súvislosti dostatočné odôvodnenie. Konkrétne z napadnutého rozhodnutia jasne vyplýva, že východisková suma sa zakladá najmä na povahe porušenia stanovenej vzhľadom na jeho hlavné znaky uvedené v bode 4.2 napadnutého rozhodnutia (pozri odôvodnenie 320 napadnutého rozhodnutia), na veľkosti dotknutého geografického trhu, ktorým je územie EHP (pozri odôvodnenie 330 napadnutého rozhodnutia) a na uplatnení rozdielneho zaobchádzania s týmito podnikmi s cieľom zohľadniť ich skutočnú ekonomickú schopnosť spôsobiť značnú ujmu hospodárskej súťaži, posudzovanú s ohľadom na obrat z predaja výrobkov z PMMA, v súvislosti s ktorými sa zúčastnili na predmetnom karteli (pozri odôvodnenia 332 až 334 napadnutého rozhodnutia). V tomto poslednom kontexte Komisia tiež spomenula veľkosť celého trhu s výrobkami z PMMA v roku 2000 a v roku 2002, vyjadrenú objemom a hodnotou (pozri odôvodnenie 333 napadnutého rozhodnutia). Za týchto podmienok tvrdenie žalobkyne, že Komisia nevysvetlila, v čom závažnosť porušenia pripisovaného žalobkyni odôvodňovala takúto východiskovú sumu, je neopodstatnené.

100 V rozsahu, v akom žalobkyňa kritizuje, že neexistuje osobitné odôvodnenie, pokiaľ ide o sumu vo výške 32,5 milióna eur, priznanú podnikom, ktoré sú ako ona zaradené do druhej kategórie, postačuje pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry požiadavky vyplývajúce z povinnosti odôvodnenia neukladajú Komisii povinnosť uviesť vo svojom rozhodnutí číselné údaje týkajúce sa spôsobu výpočtu pokút (rozsudky Sarrió/Komisia, už citovaný v bode 97 vyššie, bod 80, a z 15. októbra 2002, Limburgse Vinyl Maatschappij a i./Komisia, už citovaný v bode 97 vyššie, bod 464). Z toho vyplýva, že Komisia nebola na základe článku 253 ES povinná odôvodniť voľbu sumy vo výške 32,5 milióna eur ako východiskovej sumy pokuty stanovenej pre žalobkyňu (pozri tiež v tomto zmysle rozsudok Microsoft/Komisia, už citovaný v bode 41 vyššie, bod 1361).

101 Pokiaľ ide o tvrdenie žalobkyne, podľa ktorého judikatúra uvedená v bode 100 vyššie sa v podstate v prejednávanej veci neuplatňuje vzhľadom na úroveň východiskovej sumy pokuty, postačuje uviesť, že uvedená judikatúra sa takisto uplatnila vo veci, v ktorej Komisia stanovila východiskovú sumu pokuty značne prevyšujúcu východiskovú sumu v prejednávanej veci (rozsudok Microsoft/Komisia, už citovaný v bode 41 vyššie, bod 1361). Rovnako tvrdenie žalobkyne, že východisková suma jej pokuty „výrazne“ prekračuje prahovú hodnotu 20 miliónov eur stanovenú za veľmi závažné porušenia, nemôže zmeniť posúdenie uvedené v bode 100 vyššie. Navyše treba pripomenúť, že uvedená prahová hodnota predstavuje len minimálnu sumu, ktorá je v usmerneniach stanovená pre takéto porušenia, keďže tieto usmernenia stanovujú, že „pravdepodobné pokuty“ sú „nad 20 miliónov [eur]“.

102 Druhý žalobný dôvod sa teda musí zamietnuť v rozsahu, v akom je jeho cieľom podporiť návrh na zrušenie článku 2 napadnutého rozhodnutia. Okrem toho skutočnosti uvedené v rámci uvedeného žalobného dôvodu neumožňujú ani odôvodniť zníženie výšky pokuty na základe neobmedzenej súdnej právomoci Všeobecného súdu.

O treťom žalobnom dôvode založenom na nesplnení povinnosti Komisie rozdeliť „základnú sumu“ medzi žalobkyňu a spoločnosť Lucite

103 Žalobkyňa zdôrazňuje, že ona samotná a spoločnosť Lucite sa následne po sebe zúčastnili na údajnom porušení ako postupní majitelia jediného a výlučného súboru aktív, na ktoré sa vzťahuje porušenie, a že teda prispeli k „samotnej závažnosti“ porušenia. Preto podľa žalobkyne výška pokuty zodpovedajúca tejto „samotnej závažnosti“ sa mala rozdeliť medzi ne, aby tak nebol dvakrát zohľadnený „skutočný vplyv protiprávneho správania každého podniku na hospodársku súťaž“, ktorý je podľa usmernení

relevantným faktorom na stanovenie závažnosti porušenia. Výška pokuty však bola vypočítaná tak, ako keby žalobkyňa a spoločnosť Lucite mali každá navzájom odlišný a súčasný vplyv na hospodársku súťaž. Táto metóda výpočtu viedla k uloženiu pokuty – za jediné porušenie – v podstatne vyššej sume, a to len preto, že podnik zmenil vlastníka, a nie z dôvodu akéhokoľvek ďalšieho narušenia hospodárskej súťaže alebo akéhokoľvek pochybenia, ktorého by sa dopustila žalobkyňa. Komisia tak porušila zásady rovnosti zaobchádzania a proporcionality.

104 V tejto súvislosti treba najprv zamietnuť argumentáciu Komisie, podľa ktorej je tento žalobný dôvod neprípustný. Tento žalobný dôvod je totiž uvedený na podporu návrhov uvedených v bode 36 vyššie a za predpokladu, že by bol dôvodný, by viedol k zníženiu výšky pokuty uloženej žalobkyni. Na rozdiel od toho, čo teda tvrdí Komisia, žalobkyňa spochybňuje výšku svojej vlastnej pokuty, a nie výšku pokuty uloženej tretej osobe.

105 Následne treba uviesť, že hoci názov tohto žalobného dôvodu odkazuje na „základnú sumu“ pokuty, z písomností žalobkyne jasne vyplýva, že sa týka len „prvku závažnosti pokuty“, a síce konkrétnejšie východiskovej sumy pokuty vo výške 32,5 milióna eur, ktorá je stanovená v odôvodnení 336 napadnutého rozhodnutia. V zostávajúcej časti žalobkyňa v rámci tohto žalobného dôvodu nespochybňuje posúdenia Komisie uvedené v bodoch 25 a 26 vyššie.

106 Treba teda preskúmať, či ako tvrdí žalobkyňa bola Komisia povinná rozdeliť takúto východiskovú sumu pokuty medzi žalobkyňu a Lucite.

107 Treba pripomenúť, že podľa napadnutého rozhodnutia sa žalobkyňa a Lucite zúčastnili na porušení s rovnakými aktívami, ako sú aktíva ICI Acrylics, čo je subjekt, ktorý bol prevedený z prvého podniku na druhý podnik 2. novembra 1999, teda približne v polovici obdobia, v ktorom došlo k porušeniu. Tento dátum okrem toho predstavoval dátum „rozdelenia“ zodpovedností medzi žalobkyňu a spoločnosť Lucite za porušenie (pozri bod 21 vyššie). Okrem toho v rámci uplatnenia rozdielneho zaobchádzania s týmito dvomi podnikmi Komisia zohľadnila ten istý obrat, ktorý Lucite dosiahla v roku 2000. Na tomto základe stanovila pre každú z nich východiskové sumy pokút vo výške 32,5 milióna (pozri odôvodnenia 334 a 336 napadnutého rozhodnutia).

108 Za týchto podmienok možno dôvodne predpokladať, že ak by ICI Acrylics nezmenil vlastníka, uplatnenie tej istej metodiky výpočtu výšky pokuty by Komisiu viedlo k stanoveniu jednej východiskovej sumy pokuty vo výške 32,5 milióna eur, ktorú by prisúdila tomuto jedinému vlastníkovi. V dôsledku toho tvrdenie žalobkyne, že samotný prevod ICI Acrylics ovplyvnil celkovú sumu pokút uložených v napadnutom rozhodnutí, je zrejme dôvodné.

109 Preto tvrdenie žalobkyne, že Komisia mala postupovať odlišne a rozdeliť východiskovú sumu medzi obe dotknuté podniky, sa musí zamietnuť.

110 V prvom rade toto tvrdenie v podstate spočíva na predpoklade, že posúdenie závažnosti porušenia by malo byť úzko naviazané na „vplyv na hospodársku súťaž“ alebo „ujmu“ spôsobenú hospodárskej súťaži a že žalobkyňa a Lucite, ako postupní vlastníci spoločnosti ICI Acrylics, teda prispeli k „samotnej závažnosti“ porušenia. V tejto súvislosti sa žalobkyňa opiera o znenie usmernení, podľa ktorých posúdenie závažnosti porušenia musí zohľadniť „reálny dosah… porušovania pravidiel každého podniku v hospodárskej súťaži [skutočný dopad… porušujúceho správania každého podniku na hospodársku súťaž – *neoficiálny preklad*]“.

111 Tento predpoklad je však nesprávny.

112 Podľa ustálenej judikatúry totiž účinok protisúťažného postupu nie je sám osebe určujúcim kritériom pri posudzovaní primeranej výšky pokuty (rozsudky Súdneho dvora z 2. októbra 2003, Thyssen Stahl/Komisia, C-194/99 P, Zb. s. I-10821, bod 118, a z 3. septembra 2009, Prym a Prym Consumer/Komisia, C-534/07 P, Zb. s. I-7415, bod 96). Závažnosť porušení musí byť stanovená na

základe veľkého množstva faktorov, akými sú osobitné okolnosti prípadu, jeho kontext a odstrašujúci účinok pokút (pozri rozsudok Súdneho dvora z 28. júna 2005, Dansk Rørindustri a i./Komisia, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P až C-208/02 P a C-213/02 P, Zb. s. I-5425, body 241 a 242 a tam citovanú judikatúru) a napríklad skutočnosti týkajúce sa úmyslu môžu byť dôležitejšie ako tie, ktoré sa týkajú uvedených účinkov, najmä ak ide o porušenia, ktoré sú skutočne závažné (pozri rozsudky Thyssen Stahl/Komisia, už citovaný, bod 118, a Prym a Prym Consumer/Komisia, už citovaný, bod 96 a tam citovanú judikatúru).

113 Okrem toho žalobkyňa vykladá tieto usmernenia neúplne. Bod 1 A usmernení totiž stanovuje, že „pri posudzovaní závažnosti porušenia pravidiel sa musí brať do úvahy ich povaha, skutočný dosah na trh, tam, kde je ho možné merať a veľkosť relevantného zemepisného trhu“. Podľa týchto kritérií „…porušovania pravidiel sa budú zadeľovať do jednej z troch kategórií: mierne priestupky, závažné priestupky a veľmi závažné priestupky [mierne porušenia, závažné porušenia a veľmi závažné porušenia – *neoficiálny preklad*]“. Pokiaľ ide o veľmi závažné porušenia, usmernenia spresňujú najmä, že „vo všeobecnosti pôjde o horizontálne obmedzenia, ako sú ‚cenové kartely‘“ a že pravdepodobné východiskové sumy sú „nad 20 miliónov [eur]“. Okrem toho usmernenia stanovujú, že „v rámci každej z týchto kategórií… bude navrhované rozpätie pokút umožňovať uplatnenie diferencovaného prístupu k podnikom, podľa povahy nimi spáchaného priestupku [porušenia – *neoficiálny preklad*]“.

114 Usmernenia teda v súvislosti so stanovením východiskovej sumy pokuty kladú jasne dôraz na povahu porušenia ako rozhodujúceho prvku na posúdenie jeho závažnosti (pozri v tomto zmysle tiež rozsudok Súdu prvého stupňa z 8. októbra 2008, Carbone-Lorraine/Komisia, T-73/04, Zb. s. II-2661, bod 91). Pokiaľ ide o konkrétny dopad porušenia, usmernenia stanovujú kritérium „skutočný dosah na trh“, ktorý sa týka porušenia ako celku a nie účinkov vlastného správania každého podniku (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora z 12. novembra 2009, Carbone-Lorraine/Komisia, C-554/08 P, neuverejnený v Zbierke, body 21 a 24), pričom spresňujú, že sa zohľadní len vtedy, ak ho možno odmerať.

115 Okrem toho Komisia v napadnutom rozhodnutí zastávala názor, že „nebolo možné odmerať skutočný dopad na trh EHP“ sporného porušenia a že teda tvrdila, že pri stanovení výšky pokuty „osobitne“ nevychádzala „zo skutočného dopadu [porušenia na trh]“ (odôvodnenie 321 napadnutého rozhodnutia). Na základe svojho posúdenia povahy porušenia, a to vzhľadom na jeho hlavné znaky uvedené v bode 4.2 napadnutého rozhodnutia (pozri odôvodnenie 320 napadnutého rozhodnutia) a veľkosť dotknutého geografického trhu (pozri odôvodnenie 330 napadnutého rozhodnutia), teda dospela k záveru, že v prejednávanej veci išlo o veľmi závažné porušenie.

116 Tento prístup, ktorý okrem toho žalobkyňa nespochybňuje, je v súlade s ustálenou judikatúrou, podľa ktorej horizontálne kartely v oblasti cien alebo rozdelenia trhov môžu byť kvalifikované ako veľmi závažné porušenia výlučne na základe ich samotnej povahy, a to bez toho, aby bola Komisia povinná preukázať skutočný dopad porušenia na trh (rozsudky Súdneho dvora Prym a Prym Consumer/Komisia, už citovaný v bode 112 vyššie, bod 75, a z 24. septembra 2009, Erste Group Bank a i./Komisia, C-125/07 P, C-133/07 P, C-135/07 P a C-137/07 P, Zb. s. I-8681, bod 103).

117 Pokiaľ ide o kritérium „skutočného dopadu porušujúceho správania každého podniku na hospodársku súťaž“, na ktoré sa odvoláva žalobkyňa, je uvedené v predposlednom odseku bodu 1 A usmernení, ktorý stanovuje, že „keď sa priestupok [porušenie – *neoficiálny preklad*] týka viacerých podnikov (napr. kartelov), možno bude nutné v niektorých prípadoch uplatniť zváženie výšky pokút stanovených v rámci každej z troch kategórií, aby bola zohľadnená špecifická záťaž a teda aj reálny dosah porušovania pravidiel každého podniku v hospodárskej súťaži, predovšetkým tam, kde je značná disparita medzi veľkosťou podnikov, ktoré sa dopúšťajú tých istých priestupkov [porušení – *neoficiálny preklad*]“. Ide teda len o fakultatívne kritérium, ktoré umožňuje upraviť východiskovú sumu pokuty v prípade porušení, na ktorých sa zúčastňuje viacero podnikov, a nie o kritérium rozhodujúce pri stanovení uvedenej sumy. Okrem toho sa toto kritérium netýka kvalifikácie protisúťažných účinkov

vlastného správania každého z podnikov, ktoré sa zúčastnili na danom porušení, ale zohľadnenia na účely stanovenia východiskovej sumy pokuty, objektívnych rozdielov, ktoré medzi nimi môžu existovať, ako je najmä značná disparita medzi ich veľkosťou.

118 Z toho vyplýva, že aj keby zmena vlastníctva ICI Acrylics nespôsobila nijakú ďalšiu ujmu hospodárskej súťaži, ako tvrdí žalobkyňa, táto okolnosť by neumožnila vyvodiť záver, že žalobkyňa a Lucite prispeli k „samotnej závažnosti“ porušenia a že východisková suma pokuty sa teda mala medzi ne rozdeliť.

119 Po druhé tvrdenie žalobkyne, pokiaľ ide o nevyhnutnosť rozdelenia východiskovej sumy pokuty medzi ňu samotnú a spoločnosť Lucite, nezohľadňuje skutočnosť, že odôvodnenia, ktoré tvoria základ pre stanovenie uvedenej sumy (pozri odôvodnenia 319 až 336 napadnutého rozhodnutia), sa na ňu plne uplatňujú.

120 V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že podľa napadnutého rozhodnutia sa žalobkyňa, ako aj Lucite, dopustili porušenia podľa článku 1 uvedeného rozhodnutia. Žalobkyňa totiž nespochybňuje svoju zodpovednosť za takéto porušenie (pozri bod 40 vyššie). Rovnako nespochybňuje posúdenie Komisie, podľa ktorého sa ona samotná mala považovať „za podnik na účely uplatnenia článku 81 [ES]“ (odôvodnenie 288 napadnutého rozhodnutia).

121 Okrem toho žalobkyňa nespochybňuje ani posúdenie závažnosti porušenia, ktoré vykonala Komisia v odôvodneniach 319 až 331 napadnutého rozhodnutia, ani jej posúdenie, podľa ktorého v súvislosti s uplatnením rozdielneho zaobchádzania, obrat, ktorý Lucite dosiahla predajom výrobkov z PMMA v roku 2000, predstavoval primeranú informáciu o veľkosti a ekonomickej sile ICI Acrylics na predmetnom trhu (odôvodnenie 334 napadnutého rozhodnutia).

122 Za týchto okolností argumentácia žalobkyne v skutočnosti znamená, že pokiaľ ide o východiskovú sumu pokuty, vyžaduje sa preferenčné zaobchádzanie so žalobkyňou oproti ostatným adresátom napadnutého rozhodnutia len z dôvodu, že previedla aktíva, na ktoré sa porušenie vzťahuje.

123 Porušenie, ktorého sa dopustila, sa však nestalo menej závažným z tohto jediného dôvodu. Žalobkyni tak bola uložená presne tá istá základná čiastka pokuty ako v prípade, ak by namiesto prevodu spoločnosti ICI Acrylics na Lucite s účinnosťou k 2. novembru 1999 k tomu istému dátumu od porušenia jednoducho upustila.

124 Z toho vyplýva, že na rozdiel od toho čo tvrdí žalobkyňa, napriek skutočnosti, že sa zúčastnila na karteli s tými istými aktívami ako neskôr Lucite, dopustila sa porušenia, ktorého závažnosť odôvodňovala uloženie východiskovej sumy, ktorú voči nej vyvodila Komisia. V dôsledku toho nemožno prijať jej tvrdenie, podľa ktorého sa táto východisková suma mala rozdeliť medzi ňu samotnú a Lucite.

125 Ostatné tvrdenia žalobkyne nemôžu tento záver zmeniť.

126 Po prvé žalobkyňa tvrdí, že „rozdelenie parametru ‚dĺžka trvania‘“ súvisiaceho s pokutou medzi ňu samotnú a spoločnosť Lucite, nepostačuje. Podľa metodológie usmernení má „parameter ‚závažnosť‘“, súvisiaci s pokutou, prevažujúci vplyv na základnú čiastku pokuty, keďže východisková suma sa zvýšila len o 10 % pre každý rok porušenia. V prípade neexistencie „lineárneho vzťahu“ medzi dĺžkou trvania porušenia a základnou čiastkou pokuty, hoci by bol „parameter ‚dĺžka trvania‘“ „rozdelený“ medzi žalobkyňu a spoločnosť Lucite, ich zlúčené základné čiastky by neprevyšovali čiastku, ktorá by bola vypočítaná, ak by si ICI Acrylics zachoval toho istého vlastníka.

127 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že základná čiastka pokuty žalobkyne bola stanovená v závislosti od trvania jej vlastnej účasti na porušení (pozri bod 26 vyššie). Ako teda Komisia správne zdôrazňuje „parameter ‚dĺžka trvania‘“ súvisiaci s pokutou, bol náležite „rozdelený“ medzi žalobkyňu a Lucite.

128 Ako síce tvrdí žalobkyňa, zlúčené základné čiastky žalobkyne a spoločnosti Lucite prevyšujú čiastku, ktorá by bola vypočítaná, ak by si ICI Acrylics zachovala tohto istého vlastníka (pozri bod 108 vyššie). Treba však konštatovať, že ide len o dôsledok uplatnenia metodológie stanovenej v usmerneniach, ktoré odrážajú politiku, ktorú sa Komisia snažila nasledovať v rámci stanovenia pokút. Vzhľadom na mieru voľnej úvahy, ktorú má v tejto súvislosti Komisia (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora zo 7. júna 1983, Musique Diffusion française a i./Komisia, 100/80 až 103/80, Zb. s. 1825, body 105 až 109), však môže takýto vzťah vytvoriť medzi kritériami závažnosti a dĺžkou trvania.

129 Skutočnosť, že kritérium závažnosti porušenia tak v prejednávanej veci malo pri stanovení základnej čiastky pokuty väčšiu váhu než kritérium dĺžky trvania, neumožňuje prijať tvrdenie žalobkyne, pokiaľ ide nevyhnutnosť „rozdelenia ‚prvku závažnosti'" pokuty medzi ňu samotnú a spoločnosť Lucite.

130 „Lineárny vzťah" medzi dĺžkou trvania porušenia a základnou čiastkou pokuty, čiže vynásobenie východiskovej sumy pokuty počtom rokov účasti podniku na porušení, bol okrem toho v prejednávanej veci stanovený v neprospech žalobkyne a viedol k vyššej základnej čiastke, než je tá, ktorá jej bola uložená.

131 Po druhé treba zamietnuť argumentáciu žalobkyne založenú na tvrdení Komisie, uvedenú v oznámení o výhradách, podľa ktorej „ak podnik, ktorý nadobudol aktíva naďalej porušuje článok 81 [ES] a/alebo článok 53 Dohody o EHP, zodpovednosť za porušenie sa musí rozdeliť medzi predajcu a nadobúdateľa aktív, na ktoré sa porušenie vzťahuje" (bod 347 oznámenia o výhradách).

132 Na rozdiel od toho, čo naznačila žalobkyňa, toto tvrdenie neobsahuje nijaké spresnenie, pokiaľ ide o otázku prípadného rozdelenia „prvku závažnosti" súvisiaceho s pokutou, medzi ňu a spoločnosť Lucite. Ako jasne vyplýva z výrazov použitých Komisiou a z ich umiestnenia v bode 5.6 oznámenia o výhradách, uvedené tvrdenie sa týka len rozdelenia zodpovedností za porušenie medzi predajcu a nadobúdateľa akcií, na ktoré sa vzťahuje porušenie v súvislosti s určením adresátov oznámenia o výhradách. Rovnaký záver sa uplatní voči odkazu v poznámke pod čiarou v odôvodnení 43 rozhodnutia Komisie 89/190/EHS z 21. decembra 1988 týkajúceho sa konania podľa článku 85 Zmluvy o EHS (IV/31.865, PVC) [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 74, 1989, s. 1). Okrem toho treba pripomenúť, že v napadnutom rozhodnutí Komisia pristúpila k takémuto rozdeleniu zodpovedností za porušenie medzi žalobkyňu a spoločnosť Lucite (pozri bod 21 vyššie).

133 Po tretie žalobkyňa tvrdí, že Komisia vo svojej skoršej rozhodovacej praxi uplatnila metódu spočívajúcu v rozdelení výšky pokuty podľa období vlastníctva subjektu, ktorý sa dopustil porušenia.

134 V tejto súvislosti stačí pripomenúť, že rozhodovacia prax Komisie nie je právnym rámcom pre stanovenie výšky pokút v oblasti hospodárskej súťaže, keďže Komisia má v tejto oblasti širokú mieru voľnej úvahy, v rámci ktorej nie je viazaná posúdeniami, ku ktorým dospela skôr (pozri rozsudok Prym a Prym Consumer/Komisia, pozri bod 112 vyššie, bod 98 a tam citovanú judikatúru).

135 V každom prípade žalobkyňa nespochybňuje tvrdenie Komisie, že na rozdiel od tejto veci, v rozhodnutiach, na ktoré sa odvoláva, išlo o prevod dcérskej spoločnosti, ktorá má právnu subjektivitu. Ide však o zásadný skutkový rozdiel v súvislosti so stanovením výšky pokút, keďže v prejednávanej veci ICI Acrylics nemala právnu subjektivitu a nemohla sa jej uložiť nijaká pokuta. V prejednávanej veci sa preto žalobkyňa nemôže v nijakom prípade účinne odvolávať na rozhodovaciu prax Komisie týkajúcu sa prevodu dcérskej spoločnosti počas obdobia porušenia.

136 Napokon treba poznamenať, že v rámci tohto žalobného dôvodu sa žalobkyňa zmieňuje aj o porušení zásad proporcionality a rovnosti zaobchádzania. V tejto súvislosti však neuvádza iné osobitné tvrdenia, než sú tvrdenia analyzované vyššie, pokiaľ ide o existenciu údajnej povinnosti Komisie „rozdeliť ‚prvok závažnosť'" z dôvodu neexistencie ďalšieho narušenia hospodárskej súťaže vyplývajúceho z toho prevodu. Tieto tvrdenia sa preto musia rovnako zamietnuť.

137 Tretí žalobný dôvod sa teda musí zamietnuť v rozsahu, v akom je jeho cieľom podporiť návrh na zrušenie článku 2 napadnutého rozhodnutia. Okrem toho skutočnosti uvedené v rámci uvedeného žalobného dôvodu neumožňujú ani odôvodniť zníženie výšky pokuty na základe neobmedzenej právomoci Všeobecného súdu.

O štvrtom žalobnom dôvode založenom na nevhodnosti zvýšenia východiskovej sumy pokuty z dôvodu odstrašujúceho účinku

138 Tento žalobný dôvod sa delí na dve časti. V rámci prvej časti žalobkyňa tvrdí, že pri stanovení zvýšenia východiskovej sumy pokuty z dôvodu odstrašujúceho účinku Komisia nerešpektovala jej skutočnú finančnú schopnosť. V rámci druhej časti žalobkyňa subsidiárne tvrdí, že Komisia porušila zásady proporcionality a rovnosti zaobchádzania.

O prvej časti žalobného dôvodu založenej na nerešpektovaní skutočnej finančnej schopnosti žalobkyne zo strany Komisie

139 Žalobkyňa tvrdí, že zvýšenie východiskovej sumy pokuty o 50 % z dôvodu dostatočne odstrašujúceho účinku nerešpektovalo jej skutočnú finančnú schopnosť. Ako to žalobkyňa preukázala pri prešetrovaní, túto finančnú schopnosť primerane neodráža jej obrat, z ktorého Komisia vychádzala pri stanovení zvýšenia. Podľa jej názoru je kritérium obratu relevantné ako „ukazovateľ“ alebo „odhad“ hospodárskej sily podniku, ktorý však nie je postačujúci, ak dotknutý podnik predloží iné dôkazy o svojej hospodárskej sile. Predmetné zvýšenie sa preto musí zrušiť.

140 V tejto súvislosti treba najprv uviesť, že v odôvodnení 337 napadnutého rozhodnutia Komisia uviedla, že škála pokút, ktoré môžu byť uložené v kategórii veľmi závažných porušení, umožňuje tiež stanoviť výšku pokút na úrovni zabezpečujúcej, že budú mať dostatočne odstrašujúci účinok „s ohľadom na veľkosť a hospodársku silu každého podniku“. Na posúdenie veľkosti a hospodárskej sily žalobkyne Komisia zohľadnila jej celosvetový obrat v roku 2005, ktorý bol posledným obchodným rokom predchádzajúcim roku, v ktorom bolo prijaté napadnuté rozhodnutie (8,49 miliardy eur) a rozhodla uplatniť násobiteľ 1,5 na jej pokutu (pozri odôvodnenia 349 a 350 napadnutého rozhodnutia).

141 V tomto kontexte Komisia v odpovedi na tvrdenia žalobkyne v súvislosti s použitím obratu na účely posúdenia jej hospodárskej schopnosti uviedla, že kritérium obratu poskytlo vierohodnú a užitočnú informáciu o schopnosti a hospodárskej sile podniku a že toto kritérium v prejednávanej veci uplatnila na všetky dotknuté podniky rovnakým spôsobom (odôvodnenie 347 napadnutého rozhodnutia).

142 Ďalej, pokiaľ ide o pojem „odstrašenie“, treba pripomenúť, že je jednou z okolností, ktoré sa majú pri výpočte výšky pokuty zohľadniť. Podľa ustálenej judikatúry je totiž cieľom pokút uložených z dôvodu porušenia článku 81 ES a stanovených v článku 23 ods. 2 nariadenia č. 1/2003 potrestať nezákonné konania dotknutých podnikov, ako aj odradiť tieto podniky a iné hospodárske subjekty od toho, aby v budúcnosti porušili normy práva Únie v oblasti hospodárskej súťaže. Komisia tak pri výpočte výšky pokuty môže zohľadniť najmä veľkosť a hospodársku silu dotknutého podniku (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora z 29. júna 2006, Showa Denko/Komisia, C-289/04 P, Zb. s. I-5859, bod 16 a tam citovanú judikatúru).

143 Zohľadnenie veľkosti a celkových zdrojov predmetného podniku s cieľom zabezpečiť dostatočný odstrašujúci účinok pokuty spočíva v zamýšľanom účinku na uvedený podnik, pričom sankcia nemôže byť zanedbateľná najmä s ohľadom na finančnú schopnosť tohto podniku (rozsudok Súdneho dvora zo 17. júna 2010, Lafarge/Komisia, C-413/08 P, Zb. s. I-5361, bod 104). Z judikatúry teda najmä vyplýva, že cieľ odstrašenia, ktorý Komisia oprávnene sleduje pri stanovení výšky pokuty, možno platne dosiahnuť len zohľadnením situácie podniku ku dňu uloženia pokuty (rozsudok Súdu prvého stupňa z 5. apríla 2006, Degussa/Komisia, T-279/02, Zb. s. II-897, bod 278).

144 V prejednávanej veci žalobkyňa nespochybňuje samotnú možnosť Komisie zohľadniť veľkosť a hospodársku silu podniku s cieľom upraviť výšku pokuty. Pri posúdení svojej vlastnej veľkosti a hospodárskej sily však spochybňuje relevantnosť kritéria obratu.

145 V tejto súvislosti treba uviesť, že Súdny dvor sa ustálene domnieva, že celkový obrat podniku je ukazovateľom, hoci iba približným a neúplným, veľkosti podniku a jeho hospodárskej sily (pozri rozsudok Dansk Rørindustri a i./Komisia, už citovaný v bode 112 vyššie, 243 a tam citovanú judikatúru). Bolo teda už rozhodnuté, že pre stanovenie pokuty na takej úrovni, ktorá zabezpečí, aby mala dostatočne odstrašujúci charakter, je Komisii dovolené zohľadniť celkový obrat dotknutého podniku (rozsudky Súdneho dvora Showa Denko/Komisia, už citovaný v bode 142 vyššie, body 15 až 18, a z 22. mája 2008, Evonik Degussa/Komisia a Rada, C-266/06 P, neuverejnený v Zbierke, bod 120; rozsudok Súdu prvého stupňa z 9. júla 2003, Cheil Jedang/Komisia, T-220/00, Zb. s. II-2473, bod 96).

146 Hoci judikatúra výslovne pripúšťa, že celkový obrat podniku je „ukazovateľom“ jeho veľkosti a hospodárskej sily, ktorý môže byť „nedostatočný“ a „približný“, zároveň potvrdzuje použitie tohto kritéria v súvislosti s určením zvýšenia pokuty z dôvodu odstrašujúceho účinku. Nepochybnou výhodou tohto riešenia je, že umožňuje Komisii použiť v rámci stanovenia sumy pokút objektívne kritérium a uplatniť ho bez rozdielu na všetky dotknuté podniky.

147 Z toho vyplýva, že tvrdenie, podľa ktorého obrat podniku len nedostatočne alebo približne odráža jeho hospodársku silu, samo osebe nepostačuje na vylúčenie relevantnosti tohto kritéria v súvislosti so stanovením zvýšenia pokuty z dôvodu odstrašujúceho účinku.

148 Ako to v podstate tvrdí žalobkyňa, treba mať na zreteli cieľ sledovaný uložením uvedeného zvýšenia, ktorým je úprava pokuty tak, aby sa nestala zanedbateľná alebo naopak neprimerane vysoká, najmä vzhľadom na finančnú schopnosť predmetného podniku (pozri bod 143 vyššie a rozsudky Súdu prvého stupňa Degussa/Komisia, už citovaný v bode 143 vyššie, bod 283, a z 18. júna 2008, Hoechst/Komisia, T-410/03, Zb. s. II-881, bod 379).

149 Skutočnosti uvedené žalobkyňou však neumožňujú preukázať, že jej obrat, ktorý Komisia zohľadnila, podal v tejto súvislosti chybný obraz o jej finančnej schopnosti, že uvedený cieľ nebol v prejednávanej veci dodržaný.

150 Najskôr treba uviesť, že žalobkyňa neuviedla nijakú konkrétnu skutočnosť na podporu tvrdení a čísel, ktoré uvádza, keďže žaloba v tejto súvislosti neodkazuje na nijaký dokument.

151 Následne treba konštatovať, že žalobkyňa sa v žalobe odvoláva len na existenciu pasív súvisiacich s dôchodkami, ktoré boli vyššie, než by bolo možné sa domnievať na základe jej veľkosti, ako aj zadĺženie, ktoré možno pripísať financovaniu súvisiacemu s nadobudnutím uskutočneným v roku 1997, avšak bez toho, aby podrobne vysvetlila, v čom existencia týchto pasív konkrétne ovplyvňuje relevantnosť jej obratu v roku 2005, ktorý Komisia zohľadnila.

152 Treba však poznamenať, ako Komisia správne poznamenáva, že ide o skutočnosti týkajúce sa viacerých rokov, ktoré teda nevyhnutne nie sú spoľahlivým ukazovateľom hospodárskej sily podniku v čase prijatia napadnutého rozhodnutia a ktoré okrem iného majú v zásade nevyhnutne vplyv na obrat podniku. Samotná žalobkyňa okrem toho v žalobe tvrdí, že predmetné zadĺženie „malo vplyv na jej činnosti“. Žalobkyňa rovnako nespochybňuje tvrdenie Komisie, že predmetné pasíva sa nevyhnutne odrazili na jej obrate.

153 Navyše treba zdôrazniť, že žalobkyňa nevysvetľuje, v akom rozsahu kritérium obratu neodráža primerane jej finančnú schopnosť z dôvodu ňou uvádzaných skutočností. Obmedzuje sa na to, že jednoznačne žiada o zrušenie zvýšenia uplatňovaného Komisiou. Treba však konštatovať, že tým by sa žalobkyňa nachádzala v rovnakej situácii ako Barlo a Lucite, na ktoré sa neuplatnilo nijaké zvýšenie z dôvodu odstrašujúceho účinku. Obrat týchto dvoch podnikov pritom v roku 2005 predstavoval

približne 4 a 13 % obratu žalobkyne (pozri odôvodnenia 36 a 46 napadnutého rozhodnutia). V prípade neexistencie presvedčivých dôkazov nemožno súhlasiť s tvrdením, že obrat žalobkyne je v tejto súvislosti zavádzajúci, pokiaľ ide o jej finančnú schopnosť.

154 Z toho vyplýva, že žalobkyňa nevyvrátila posúdenie Komisie, podľa ktorého jej obrat poskytol „vierohodnú a užitočnú informáciu o jej schopnosti a hospodárskej sile“ (odôvodnenie 347 napadnutého rozhodnutia). Preto na rozdiel od toho, čo uvádza žalobkyňa, Komisia mohla na účely stanovenia vhodného zvýšenia vychádzať z uvedeného obratu (pozri najmä body 146 a 147 vyššie).

155 Okrem toho v rozsahu, v akom žalobkyňa tvrdí, že Komisia opomenula preskúmať dôkazy, ktoré boli predložené počas správneho konania, pokiaľ ide o jej finančnú schopnosť, sa toto tvrdenie musí rovnako zamietnuť. Jednak ide o samotné tvrdenie zo strany žalobkyne, ktoré nie je podložené nijakým konkrétnym dôkazom, akým je napríklad označenie dôkazov, ktoré Komisia opomenula. Na druhej strane z napadnutého rozhodnutia v každom prípade vyplýva, že Komisia preskúmala tvrdenia žalobkyne, podľa ktorých jej obrat nadhodnotil jej finančnú schopnosť, pričom dospela k záveru, že obrat bol vierohodným a užitočným ukazovateľom jej schopnosti a hospodárskej sily (odôvodnenia 343 a 347 napadnutého rozhodnutia). Aj keď Komisia podrobne neodpovedala na každé z tvrdení žalobkyne, táto okolnosť sama osebe neumožňuje potvrdiť, že tieto tvrdenia neboli preskúmané.

156 Žalobkyňa napokon tiež tvrdí, že nevyhnutnosť zvýšenia vyžadovala v prejednávanej veci o to väčšiu podporu, ako to žalobkyňa preukázala, že nikto zo skutočných porušiteľov ňou nebol zamestnaný a v rámci nej nezastával zodpovednú funkciu, že nikto z členov jej vedenia neumožnil vykonanie porušenia a že výška pokuty už bola veľmi vysoká.

157 V tejto súvislosti stačí pripomenúť, že Komisia v odôvodneniach 337 až 350 napadnutého rozhodnutia vykonala v súvislosti s posudzovaním závažnosti porušenia zvýšenie východiskovej sumy pokuty, aby zabezpečila jej „dostatočný odstrašujúci účinok vzhľadom na veľkosť a hospodársku silu každého podniku“ (odôvodnenie 337 napadnutého rozhodnutia). Táto etapa výpočtu pokuty vyplýva z potreby upraviť východiskovú sumu tak, aby pokuta mala dostatočne odstrašujúci charakter pri zohľadnení celkových zdrojov podniku a jeho schopnosti zhromaždiť zdroje potrebné na zaplatenie pokuty. Preto tvrdenia žalobkyne, podľa ktorých nikto zo skutočných porušiteľov ňou nebol zamestnaný a v jej rámci nezastával zodpovednú funkciu a že nikto z členov jej vedenia neumožnil vykonanie porušenia, sú v tejto súvislosti irelevantné, a teda neúčinné.

158 Treba teda vyvodiť záver, že tvrdenia uvedené v rámci prvej časti žalobného dôvodu nemôžu spochybniť zvýšenie uplatnené žalobkyňou v odôvodneniach 349 a 350 napadnutého rozhodnutia.

159 Prvá časť žalobného dôvodu sa preto musí zamietnuť v rozsahu, v akom je jej cieľom podpora návrhu na zrušenie článku 2 napadnutého rozhodnutia.

O druhej časti žalobného dôvodu založenej na porušení zásad proporcionality a rovnosti zaobchádzania

160 Žalobkyňa tvrdí, že aj keby Komisia bola oprávnená uložiť odstrašujúce zvýšenie založené výlučne na obrate, musela by s adresátmi napadnutého rozhodnutia zaobchádzať spravodlivo a primeraným spôsobom. Zvýšenie uložené žalobkyni je však neprimerane vyššie než zvýšenie uložené spoločnosti Atofina, a teda porušuje zásady proporcionality a rovnosti zaobchádzania.

161 V tejto súvislosti treba poznamenať, ako uvádza žalobkyňa, že obrat, ktorý Komisia zohľadnila v prípade žalobkyne (8,49 miliardy eur), je v skutočnosti šestnásťkrát nižší než obrat spoločnosti Atofina (143 miliárd eur), zatiaľ čo zvýšenie uplatnené na pokutu žalobkyne (50 %) je len štyrikrát nižšie než zvýšenie uplatnené na spoločnosť Atofina (200 %).

162 Táto pripomienka však nepostačuje na spochybnenie úrovne zvýšenia uloženého žalobkyni z hľadiska zásad, na ktoré sa odvoláva.

163 Po prvé tento rozdiel oproti zaobchádzaniu s iným podnikom sám osebe neznamená, že zvýšenie uložené žalobkyni je neprimerané sledovanému cieľu, čiže podľa odôvodnenia 337 napadnutého rozhodnutia stanovenie výšky jej pokuty na úrovni, ktorá zaručí dostatočný odstrašujúci účinok, a to s prihliadnutím na jej veľkosť a hospodársku silu. V rámci tejto časti žalobného dôvodu žalobkyňa nepredložila v tejto súvislosti nijaké tvrdenia.

164 V každom prípade by tvrdenie žalobkyne v rozsahu, v akom sa zameriava na situáciu spoločnosti Atofina a za predpokladu, že by bolo dôvodné, viedlo k tomu, že zvýšenie uložené žalobkyni by rádovo bolo len o 12,5 % (zvýšenie šestnásťkrát nižšie než zvýšenie o 200 % uložené spoločnosti Atofina). Vzhľadom však na jej veľkosť a hospodársku silu, ktorú odráža jej obrat v roku 2005, je takéto zvýšenie na dosiahnutie sledovaného cieľa nepostačujúce.

165 Po druhé, aj keby sa tento rozdiel mohol považovať za porušenie zásady rovnosti zaobchádzania, nevyhnutne to neznamená, že žalobkyňa má právo získať zníženie uloženého zvýšenia.

166 V tejto súvislosti Komisia správne uvádza, že žalobkyňa sa snaží uplatniť „opačne“ riešenie použité v rozsudku Súdu prvého stupňa z 29. apríla 2004, Tokai Carbon a i./Komisia (T-236/01, T-239/01, T-244/01 až T-246/01, T-251/01 a T-252/01, Zb. s. II-1181, body 244 až 249). Vo veci, v ktorej bol vydaný tento rozsudok, obrat podniku Showa Denko KK (ďalej len „SDK“) bol dvakrát vyšší než obrat podniku VAW Aluminium AG (ďalej len „VAW“). Komisia však uložila SDK šesťkrát vyššie zvýšenie (150 %), než bolo zvýšenie uložené VAW (25 %). V tejto situácii Súd prvého stupňa rozhodol nahradiť zvýšenie uložené SDK zvýšením o 50 %, ktoré je teda dvakrát vyššie než zvýšenie uložené VAW.

167 To však neznamená, že podnik ako žalobkyňa sa môže vo svoj prospech dovolávať údajného porušenia zásady rovnosti zaobchádzania vyplývajúceho z toho, že zvýšenie uložené väčšiemu podniku, než je žalobkyňa, nie je dostatočne veľké, aby mohlo zohľadniť rozdielnu veľkosť medzi týmito dvomi podnikmi.

168 Po tretie v každom prípade sa dôvodnosť úrovne zvýšenia uloženého žalobkyni, a to s prihliadnutím na zásady rovnosti zaobchádzania a proporcionality, musí prípadne preskúmať nielen vo vzťahu k zvýšeniu uplatnenému na spoločnosť Atofina, ale tiež vo vzťahu k zvýšeniam uplatňovaným na ďalšie dotknuté podniky.

169 Konkrétne, ako vyplýva z judikatúry, riešenie prijaté Všeobecným súdom v rámci preskúmania tejto časti žalobného dôvodu nemôže viesť k rozdielnemu zaobchádzaniu medzi podnikmi, ktoré sa podieľali na predmetnom porušení (pozri v tomto zmysle rozsudky Súdneho dvora Sarrió/Komisia, už citovaný v bode 97 vyššie, bod 97, a z 25. januára 2007, Dalmine/Komisia, C-407/04 P, Zb. s. I-829, bod 152).

170 Žalobkyňa však v žalobe neuvádza tvrdenia v tomto zmysle.

171 Okrem iného treba pripomenúť, že zvýšenia uplatňované v napadnutom rozhodnutí boli vzostupnom poradí takéto:

— na spoločnosť Barlo s obratom vo výške 310,85 milióna eur (odôvodnenie 46 napadnutého rozhodnutia) nebolo uplatnené nijaké zvýšenie,

— na spoločnosť Lucite s obratom vo výške približne 1,14 miliardy eur (odôvodnenie 36 napadnutého rozhodnutia) nebolo uplatnené nijaké zvýšenie,

— na tri spoločnosti skupiny Total (Arkema, Altuglas a Altumax) s obratom vo výške 5,71 miliardy eur (odôvodnenie 14 napadnutého rozhodnutia) bolo uplatnené „hypotetické“ zvýšenie o 25 % (násobiteľ 1,25) na účely výpočtu zvýšenia za opakované porušovanie, ktoré je vlastné týmto trom spoločnostiam (pozri poznámku pod čiarou č. 233 napadnutého rozhodnutia). Okrem toho

Všeobecný súd, ktorý rozhodoval o žalobe, ktorú proti napadnutému rozhodnutiu podali tieto tri spoločnosti, znížil výšku pokuty, ktorá im bola uložená, pričom znovu vypočítal jej celkovú sumu na základe uplatnenia zvýšenia o 25 % z dôvodu odstrašujúceho účinku (rozsudok Všeobecného súdu zo 7. júna 2011, Arkema France a i./Komisia, T-217/06, Zb. s. II-2593, body 339 a 340),

— na žalobkyňu s obratom v roku 2005 vo výške 8,49 miliardy eur bolo uplatnené zvýšenie o 50 % (násobiteľ 1,5),

— na spoločnosť Degussa s obratom 11,75 miliardy eur bolo uplatnené zvýšenie o 75 % (násobiteľ 1,75),

— na spoločnosť Atofina (päť spoločností skupiny Total) bolo uplatnené zvýšenie o 200 % (násobiteľ 3) na základe obratu spoločnosti Total SA v roku 2005 vo výške 143,168 miliardy eur (odôvodnenia 349 a 350 napadnutého rozhodnutia).

172 Z napadnutého rozhodnutia tak jasne vyplýva, že prípad spoločnosti Atofina je osobitným prípadom podniku, ktorého obrat značne prevyšoval obrat všetkých ostatných dotknutých podnikov. Naopak prístup Komisie voči ostatným podnikom bol koherentný, keďže Komisia stanovila podnikom, ktorých obraty boli 5,71, 8,49 a 11,75 miliardy eur, zvýšenia o 25, 50 a 75 %.

173 Komisia zaiste nepostupovala presne podľa matematických ukazovateľov, a najmä príslušný rozdiel v úrovni zvýšenia (v percentách) medzi spoločnosťou Arkema a žalobkyňou (+ 100 %) je vyšší než rozdiel v ich obratoch (+ 48 %), pričom tento rozdiel je nižší v prípade žalobkyne a spoločnosti Degussa (+ 50 % pre zvýšenie a + 38 % pre obraty).

174 Toto posledné konštatovanie však nepostačuje na preukázanie porušenia zásad uvedených žalobkyňou. Vzhľadom na mieru voľnej úvahy, ktorou v tejto oblasti disponuje Komisia, a na odstrašujúci účel, ktorý sleduje uplatnenie predmetných zvýšení, totiž nemožno od nej na základe zásad rovnosti zaobchádzania a proporcionality požadovať, aby zaistila, že rozdiely medzi úrovňami týchto zvýšení presne odrážajú všetky odlišnosti medzi nimi, čo sa týka ich obratu (pozri rovnako v tomto zmysle a analogicky rozsudok Evonik Degussa/Komisia a Rada, už citovaný v bode 145 vyššie, bod 122). Ako teda vyplýva z judikatúry, zatiaľ čo je obrat relevantným kritériom v rámci stanovenia výšky pokuty na úrovni, ktorá zabezpečí, aby mala dostatočne odstrašujúci charakter, stanovenie primeranej pokuty však nemôže byť nevyhnutne výsledkom jednoduchého aritmetického výpočtu založeného na obrate (pozri v tomto zmysle rozsudky Musique Diffusion française a i./Komisia, už citovaný v bode 128 vyššie, bod 121, a Evonik Degussa/Komisia a Rada, už citovaný v bode 145 vyššie, bod 120).

175 Z toho vyplýva, že zaobchádzanie s podnikmi, ktoré sa vzhľadom na ich obraty nachádzajú v porovnateľnejšej situácii, než je situácia spoločnosti Atofina so situáciou žalobkyne, neumožňuje zistiť porušenie zásad rovnosti zaobchádzania a proporcionality. Naopak argumentácia žalobkyne v rozsahu, v akom požaduje zaobchádzanie, ktoré je proporcionálne zaobchádzaniu výlučne so spoločnosťou Atofina, a to v podstate zvýšenie rádovo o 12,5 % (pozri bod 164 vyššie), by mohla viesť, ak by sa prijala, k rozdielnemu zaobchádzaniu v porovnaní s ostatnými dotknutými podnikmi.

176 V tejto súvislosti treba tiež zdôrazniť skutočnosť, žalobkyňa opomenula najmä prípad spoločnosti Lucite. Treba však pripomenúť, že žalobkyňa a Lucite sa následne po sebe dopustili porušenia s tými istými aktívami a že Komisia im na základe toho istého obratu, pokiaľ ide o výrobky z PMMA, uložila rovnaké východiskové sumy pokuty. Výšky pokút týchto dvoch podnikov boli teda až doposiaľ vypočítané rovnakým spôsobom, avšak na rozdiel od žalobkyne sa na spoločnosť Lucite neuplatnilo nijaké zvýšenie z dôvodu odstrašujúceho účinku. Keďže jej obrat bol však 7,5-krát nižší ako obrat žalobkyne, nemožno tvrdiť, že zvýšenie o 50 % uložené žalobkyni je v rozpore s uvedenými zásadami.

177 Za týchto podmienok sa druhá časť tohto žalobného dôvodu musí zamietnuť v rozsahu, v akom je jej cieľom podporiť návrh na zrušenie článku 2 napadnutého rozhodnutia.

178 Okrem toho na základe vyššie uvedených dôvodov skutočnosti, ktoré žalobkyňa uviedla v rámci štvrtého žalobného dôvodu, neumožňujú ani odôvodniť zníženie výšky pokuty v rozsahu, v akom vychádza zo zvýšenia východiskovej sumy z dôvodu odstrašujúceho účinku na základe neobmedzenej súdnej právomoci Všeobecného súdu. Tento žalobný dôvod sa teda musí zamietnuť v celom rozsahu.

O piatom žalobnom dôvode založenom na neodôvodnenom zamietnutí priznať zníženie výšky pokuty na základe spolupráce s Komisiou

179 Tento žalobný dôvod sa delí na dve časti. V rámci prvej časti žalobkyňa kritizuje Komisiu z dôvodu, že jej odmietla priznať zníženie výšky pokuty na základe oznámenia o spolupráci. V rámci prvej časti žalobkyňa subsidiárne tvrdí, že Komisia mala prinajmenšom uznať zásluhy jej spolupráce nad rámec pôsobnosti uvedeného oznámenia.

O prvej časti žalobného dôvodu týkajúcej sa zamietnutia priznať zníženie výšky pokuty na základe oznámenia o spolupráci

180 Táto časť žalobného dôvodu v podstate spočíva na dvoch výhradách. Žalobkyňa Komisii vytýka, že sa nesprávne domnievala, že informácie, ktoré poskytla, nepredstavovali nijakú pridanú hodnotu pre jej prešetrovanie. Ďalej tvrdí, že jej oneskorené poskytnutie týchto informácií v porovnaní s ostatnými dotknutými podnikmi bolo spôsobené správaním Komisie.

– O nesprávnom posúdení pridanej hodnoty informácií obsiahnutých v návrhu na základe oznámenia o spolupráci

181 Na úvod treba pripomenúť, že Komisia disponuje širokou mierou voľnej úvahy, pokiaľ ide o metódu výpočtu pokút, a v tejto súvislosti môže zohľadniť viacero skutočností, ku ktorým patrí aj spolupráca dotknutých podnikov počas vyšetrovania vedeného službami tejto inštitúcie. Komisia v tejto súvislosti disponuje širokou mierou voľnej úvahy pri posúdení kvality a užitočnosti podnikom poskytnutej spolupráce, predovšetkým v porovnaní s príspevkami ostatných podnikov (rozsudok Súdneho dvora z 10. mája 2007, SGL Carbon/Komisia, C-328/05 P, Zb. s. I-3921, body 81 a 88).

182 Na odôvodnenie zníženia výšky pokuty na základe oznámenia o spolupráci musí byť možné považovať poskytnuté informácie za preukazujúce skutočnú spoluprácu zo strany podniku, keďže cieľom zníženia výšky pokuty je vynahradiť podniku to, že prispel k správnemu konaniu, čo umožnilo Komisii skonštatovať porušenie s menšími ťažkosťami (pozri v tomto zmysle rozsudok Erste Group Bank a i./Komisia, už citovaný v bode 116 vyššie, bod 305). Konanie podniku tak musí uľahčiť úlohu Komisie pozostávajúcu zo zisťovania a sankcionovania porušení pravidiel hospodárskej súťaže Únie (pozri rozsudok JFE Engineering a i./Komisia, už citovaný v bode 54 vyššie, bod 499 a tam citovanú judikatúru) a svedčiť o skutočnom duchu spolupráce (rozsudok Dansk Rørindustri a i./Komisia, už citovaný v bode 112 vyššie, body 395 a 396).

183 Vzhľadom na dôvod existencie zníženia Komisia nemôže odhliadať od užitočnosti poskytnutej informácie, ktorá nevyhnutne závisí od dôkazov, ktoré už mala k dispozícii (rozsudok Všeobecného súdu z 28. apríla 2010, Gütermann a Zwicky/Komisia, T-456/05 a T-457/05, Zb. s. II-1443, bod 221).

184 Okrem toho, aj keď je Komisia povinná odôvodniť príčiny, pre ktoré sa domnieva, že dôkazy predložené podnikmi v rámci oznámenia o spolupráci predstavujú prínos odôvodňujúci, alebo neodôvodňujúci zníženie uloženej pokuty, podnikom, ktoré by chceli spochybňovať rozhodnutie Komisie v tejto súvislosti, naopak prislúcha preukázať, že Komisia by pri absencii takýchto informácií dobrovoľne poskytnutých týmito podnikmi nebola schopná preukázať podstatu porušenia, a teda prijať rozhodnutie ukladajúce pokuty (rozsudok Erste Group Bank a i./Komisia, už citovaný v bode 116 vyššie, bod 297).

185 V oznámení o spolupráci Komisia spresnila podmienky, za ktorých budú môcť byť podniky, ktoré s ňou v priebehu jej vyšetrovania kartelu spolupracujú, oslobodené od pokuty alebo im môže byť znížená výška pokuty, ktorú by inak museli zaplatiť.

186 Komisia osobitne uviedla, že podnikom, ktoré nespĺňajú podmienky, na základe ktorých im možno poskytnúť oslobodenie od pokút, však môže byť znížená výška pokuty (bod 20 oznámenia o spolupráci). Podľa bodu 21 uvedeného oznámenia na splnenie podmienok pre takéto zníženie „podnik musí poskytnúť Komisii dôkaz o porušovaní, pre ktoré existuje podozrenie, ktorý predstavuje značnú pridanú hodnotu, pokiaľ ide o dôkaz, ktorý už má Komisia, a musí ukončiť svoje zapojenie sa do porušovania, pre ktoré existuje podozrenie, najneskôr k dátumu, keď predkladá dôkaz [musí podnik poskytnúť Komisii dôkazy o údajnom porušovaní, ktoré predstavujú významnú pridanú hodnotu vo vzťahu k dôkazom, ktorými Komisia už disponuje a musí ukončiť svoju účasť na údajne protiprávnom konaní najneskôr v čase, keď predkladá tieto dôkazy – *neoficiálny preklad*]“.

187 Okrem toho bod 22 oznámenia o spolupráci spresňuje:

„Pojem ‚pridaná hodnota‘ sa týka rozsahu, do ktorého poskytnutý dôkaz posilňuje, svojou povahou a/alebo úrovňou podrobnosti [v akom poskytnuté dôkazy svojím charakterom a/alebo úrovňou presnosti posilňujú – *neoficiálny preklad*] schopnosť Komisie preukázať dané skutočnosti. Pri tomto hodnotení Komisia obvykle považuje písomný dôkaz pochádzajúci z časového obdobia, ku ktorému sa vzťahujú skutočnosti, za dôkaz väčšej hodnoty ako je následne stanovený dôkaz [pochádzajúci z obdobia súvisiaceho s predmetnými skutočnosťami za dôkaz vyššej hodnoty ako dôkaz získaný následne – *neoficiálny preklad*]. Podobne, dôkaz priamo sa vzťahujúci k daným skutočnostiam sa spravidla považuje za dôkaz s väčšou hodnotou ako iba nepriama dôležitosť [Podobne dôkaz priamo súvisiaci s predmetnými skutočnosťami sa vo všeobecnosti považuje za dôkaz vyššej hodnoty než dôkaz, ktorý s nimi súvisí len nepriamo – *neoficiálny preklad*].“

188 Komisia v napadnutom rozhodnutí uviedla, že žalobkyňa požiadala o uplatnenie oznámenia o spolupráci 18. októbra 2004 po tom, čo boli Komisii doručené návrhy na základe uvedeného oznámenia zo strany spoločností Degussa (20. decembra 2002), Atofina (3. apríla 2003) a Lucite (11. júla 2003) (odôvodnenie 416 napadnutého rozhodnutia). V odôvodnení 417 napadnutého rozhodnutia sa uvádza, že podľa oznámenia o spolupráci Komisia preskúmala v chronologickom poradí, v akom boli oznámenia vykonané, prínos žalobkyne s cieľom určiť, či predstavuje významnú pridanú hodnotu v zmysle bodu 21 uvedeného oznámenia. Na základe týchto kritérií Komisia zastávala názor, že dôkazy poskytnuté žalobkyňou nepredstavovali významnú pridanú hodnotu v zmysle oznámenia o spolupráci (odôvodnenie 417 napadnutého rozhodnutia).

189 Po prvé žalobkyňa v prejednávanej veci tvrdí, že Komisia pri zamietnutí jej návrhu na zníženie výšky pokuty uplatnila nesprávne právne kritérium v rozsahu, v akom v odôvodnení 419 napadnutého rozhodnutia uviedla, že dokumenty, ktoré žalobkyňa predložila, jej neumožnili „preukázať skutočnosti“. Žalobkyňa však tvrdí, že správnym kritériom podľa bodu 21 oznámenia o spolupráci bolo kritérium súvisiace s posilnením schopnosti Komisie preukázať skutočnosti.

190 Toto tvrdenie je neopodstatnené a musí sa zamietnuť.

191 Ako bolo uvedené v bode 188 vyššie, z odôvodnení 416 až 419 napadnutého rozhodnutia totiž jasne vyplýva, že Komisia správne uplatnila relevantné ustanovenie oznámenia o spolupráce, a to bod 21, keď odkázala na kritérium „významnej pridanej hodnoty“ (pozri bod 188 vyššie). Okrem toho Komisia v liste z 11. augusta 2005, v ktorom žalobkyňu informovala o zamietnutí jej návrhu na zníženie výšky pokuty na tomto základe, potvrdila, že „dôkazy predložené [žalobkyňou] nepredstavovali významnú pridanú hodnotu v zmysle bodov 21 a 22 [oznámenia o spolupráci]“, čím uviedla relevantné kritérium.

192 Po druhé žalobkyňa v podstate tvrdí, že ňou predložené dôkazy spĺňajú podmienky uložené v bodoch 21 a 22 oznámenia o spolupráci.

193 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že podľa judikatúry citovanej v bode 184 vyššie žalobkyni prislúcha, aby preukázala, či sú uvedené podmienky splnené. Treba však trvať na skutočnosti, že hoci žalobkyňa v žalobe všeobecným spôsobom a bez predloženia dôkazov odkazuje na značné úsilie, ktoré vynaložila na účely spolupráce s Komisiou, keď poukázala na „veľký počet dní odpracovaných odborníkmi v oblasti informačných technológií“ a „na viac ako tisíc hodín skúmania zo strany externých poradcov“, ktoré viedli k dobrovoľnému predloženiu „168 dokumentov vyňatých zo zálohovacích systémov a serverov“ Komisii, jej argumentácia rozvinutá v rámci tejto výhrady v skutočnosti vychádza z niekoľkých dokumentov pochádzajúcich z obdobia porušenia, ktoré sú citované v odôvodneniach 101, 104, 115 a 156 napadnutého rozhodnutia. Tvrdí, že tieto dokumenty potvrdzujú tvrdenie Komisie a pomohli jej pri prešetrovaní, keďže ich cituje v napadnutom rozhodnutí, a že ide o ojedinelé aktuálne dokumenty v rámci tohto prešetrovania. Okrem toho oznámenie o spolupráci priznalo týmto aktuálnym dokumentom veľkú hodnotu.

194 Tieto tvrdenia však neumožňujú spochybniť posúdenie Komisie.

195 Po prvé, pokiaľ ide o interný e-mail žalobkyne citovaný v odôvodnení 101 napadnutého rozhodnutia, odkazuje sa v ňom na dohodu o zvýšení cien na druhý štvrťrok roku 1998 a na zvýšenie o 5 % pre formovacie zmesi od 1. januára 1999 na trhu v Spojenom kráľovstve (pozri poznámku pod čiarou č. 27 napadnutého rozhodnutia). Rovnako v dokumentoch citovaných v odôvodnení 156 napadnutého rozhodnutia sa uvádza zvýšenie cien na druhý polrok roku 1998. Ako však tvrdí Komisia, z napadnutého rozhodnutia (pozri napríklad odôvodnenia 155, 157 a 158 napadnutého rozhodnutia) vyplýva, že už predtým, než jej boli tieto dokumenty doručené, vedela o cenách a dohodách o zvýšení cien na európskej úrovni na druhý polrok roku 1998.

196 Ako žalobkyňa zdôrazňuje, dokument citovaný v odôvodnení 101 napadnutého rozhodnutia nepochybne umožňuje Komisii objasniť spôsob, ako predmetné protisúťažné stretnutia prebiehali. Rovnako dokumenty citované v bode 156 napadnutého rozhodnutia ukazujú, ako došlo k zvýšeniu cien. Ide však len o informácie umožňujúce začleniť do ich kontextu zvýšenia cien, v prípade ktorých už Komisia mala k dispozícii dostatočné dôkazy.

197 Po druhé, pokiaľ ide o dva interné e-maily žalobkyne citované v odôvodnení 104 a v poznámke pod čiarou č. 31 napadnutého rozhodnutia na účely ozrejmenia skutočnosti, že k zvýšeniu cien vždy nedošlo (pozri poznámku pod čiarou č. 31 napadnutého rozhodnutia), treba uviesť, že Komisia predtým, než jej boli tieto dokumenty doručené, už vedela o tejto skutočnosti a mala k dispozícii dôkazy v tomto zmysle, ako vyplýva z viacerých odôvodnení napadnutého rozhodnutia (pozri napríklad odôvodnenia 110, 120, 123, 125, 128, 129, 134, 140, 143, 148, 167 a 184 napadnutého rozhodnutia). Skutočnosť, ktorú uviedla žalobkyňa, že ide o jediné dokumenty pochádzajúce z obdobia porušenia, ktoré sú citované v bode 4.2.3 napadnutého rozhodnutia s názvom „Vykonávanie a kontrola dohôd o cenách“, nemôže sama osebe preukázať ich významnú pridanú hodnotu.

198 Po tretie, pokiaľ ide o zápisnicu zo stretnutia citovaného v odôvodnení 115 napadnutého rozhodnutia, tento dokument len potvrdzuje, že stretnutie žalobkyne so spoločnosťou Degussa sa uskutočnilo v uvedený deň, pričom informácie týkajúce sa jeho protisúťažnej povahy poskytla Degussa. Okrem toho treba uviesť, že v rámci tejto žaloby žalobkyňa konkrétne tvrdí, že uvedený dokument priznáva dotknutému stretnutiu legitímnu povahu, a teda nemôže platne tvrdiť, že mal pre Komisiu významnú pridanú hodnotu.

199 Okrem toho treba zdôrazniť, že žalobkyňa nespochybňuje posúdenie Komisie, podľa ktorého v čase, keď jej boli vyššie uvedené dokumenty doručené, už mala na preukázanie skutočností k dispozícii dostatok rozhodujúcich dôkazov od iných podnikov. Žalobkyňa však tvrdí, že v súlade s oznámením o spolupráci otázkou nie je to, či Komisii už bol na preukázanie dôvodnosti jej tvrdenia predložený „dostatok dôkazov“, ale to, či tieto dôkazy toto tvrdenie „posiľňovali“. Podľa názoru žalobkyne akékoľvek pevné tvrdenie možno vždy podporiť dodatočnými alebo lepšími dôkazmi, a najmä aktuálnymi dokumentmi.

200 Táto argumentácia nemôže uspieť. V podstate totiž znamená, že každý dôkaz citovaný v rozhodnutí o kartelovej dohode a *a fortiori* aktuálny dokument, sa musí považovať za dôkaz predstavujúci „významnú pridanú hodnotu“ v zmysle oznámenia o spolupráci, čiže odôvodňujúci zníženie výšky pokuty. Takýto výsledok je však nezlučiteľný s judikatúrou spomenutou v bodoch 181 až 183 vyššie.

201 Z judikatúry napríklad vyplýva, že vyhlásenie, ktoré sa obmedzuje na to, že v určitom rozsahu potvrdzuje vyhlásenie, ktoré už Komisia mala k dispozícii, však výrazne nezjednodušuje úlohu Komisie, a teda nepostačuje na odôvodnenie zníženia výšky pokuty z dôvodu spolupráce (pozri rozsudok Gütermann a Zwicky/Komisia, už citovaný v bode 183 vyššie, bod 222 a tam citovanú judikatúru). Z toho vyplýva, že samotná skutočnosť, že dokument má určitý význam pre Komisiu, ktorá sa naň teda vo svojom rozhodnutí odvoláva, neumožňuje odôvodniť zníženie výšky pokuty na základe spolupráce.

202 Okrem toho treba uviesť, že žalobkyňa zameriava svoju argumentáciu na znenie bodu 22 oznámenia o spolupráci, podľa ktorého treba overiť, či predložené dôkazy posiľňujú… schopnosť Komisie preukázať predmetné skutočnosti“. Z tohto bodu však jasne vyplýva, že definuje pojem „pridaná hodnota“, pričom kritériom relevantným na posúdenie možnosti zníženia výšky pokuty, stanoveným v bode 21 uvedeného oznámenia, je kritérium „významnej pridanej hodnoty“. Žalobkyňa sa pritom ani nepokúša preukázať, ako dokumenty, na ktoré sa odvoláva, „výrazne“ zjednodušili úlohu Komisie“.

203 Z toho vyplýva, že žalobkyňa nepreukázala, že záver Komisie pripomenutý v bode 188 vyššie vychádza zo zjavne nesprávneho posúdenia.

204 Táto výhrada sa preto musí zamietnuť.

– O zodpovednosti Komisie za oneskorené predloženie informácií zo strany žalobkyne v porovnaní s ostatnými dotknutými podnikmi

205 Žalobkyňa Komisii vytýka, že zapríčinila oneskorené predloženie jej žiadosti na základe oznámenia o spolupráci.

206 Po prvé tvrdí, že Komisia si nesplnila svoju povinnosť informovať ju o prešetrovaní v priebehu viac než jedného roka po tom, čo o tom informovala všetkých ostatných účastníkov kartelu.

207 V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že žalobkyňa neuvádza nijaké porušenie svojich práv na obhajobu vyplývajúce z údajne oneskorenej informácie v súvislosti s prešetrovaním. Naopak v podstate tvrdí, že jej šance získať zníženie výšky pokuty boli na základe jej spolupráce s Komisiou ohrozené.

208 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že prvé opatrenie týkajúce sa dokazovania zaslané žalobkyni v rámci prešetrovania, a to žiadosť o informácie, je z 29. júla 2004 (pozri bod 10 vyššie). Degussa pritom podala svoju žiadosť o oslobodenie 20. decembra 2002 a ostatné dotknuté podniky (Atofina, Barlo, a Lucite) boli nevyhnutne informované o prešetrovaní 25. marca 2003, čo je dátum, keď začala kontrola v ich priestoroch (pozri bod 7 vyššie). Okrem toho Atofina 3. apríla 2003 a Lucite 11. júla 2003 predložili svoje žiadosti na základe oznámenia o spolupráci, ktorým sa vyhovelo (pozri body 8 a 28 vyššie).

209 Situácia žalobkyne sa tak odlišuje od situácie všetkých ostatných adresátov napadnutého rozhodnutia, ktorí mohli mať nárok na zníženie výšky pokuty na základe oznámenia o spolupráci, keďže sa na ňu vzťahovalo prvé opatrenie týkajúce sa dokazovania šestnásť mesiacov po týchto podnikoch. Ako však vyplýva z predchádzajúcich úvah (pozri napríklad bod 183 vyššie), okamih podania žiadosti na základe uvedeného oznámenia môže byť rozhodujúci, pokiaľ ide o budúce zníženie výšky pokuty.

210 Na rozdiel od toho, čo však tvrdí žalobkyňa, táto úvaha nemôže vyvrátiť posúdenie užitočnosti jej spolupráce s Komisiou a viesť k zníženiu výšky pokuty na tomto základe.

211 Na jednej strane žalobkyňa sa v tejto fáze neodvoláva na nijaké právne pravidlo, ktoré by bolo zdrojom povinnosti Komisie informovať ju osobitne o prešetrovaní alebo vykonať dokazovanie v tejto súvislosti, aby mohla včas predložiť najmä žiadosť na základe oznámenia o spolupráci.

212 Okrem toho na pojednávaní žalobkyňa v odpovedi na otázku Všeobecného súdu výslovne pripustila, že tak, ako ktorýkoľvek iný dotknutý podnik, mohla včas predložiť žiadosť na základe oznámenia o spolupráci a ďalej, že skutočnosti v spise preukazovali, že už pred prvým opatrením týkajúcim sa dokazovania voči nej mohla vedieť, že v odvetví metylmetakrylátov prebiehalo prešetrovanie (pozri tiež body 216 a 217 nižšie).

213 Okrem toho treba najmä pripomenúť, že z článkov 11 a 14 nariadenia Rady č. 17 zo 6. februára 1962, Prvého nariadenia implementujúceho články [81 ES] a [82 ES] (Ú. v. ES 1962, 13, s. 204; Mim. vyd. 08/001, s. 3), v znení platnom do 30. apríla 2004, a z článkov 18 až 20 nariadenia č. 1/2003, uplatňovanom po tomto dátume, jasne vyplýva, že Komisia „môže“ vykonať dokazovanie, ako sú žiadosti o informácie alebo kontroly. Ako tvrdí, nijaké ustanovenie ju nezaväzuje vykonať takéto opatrenia zároveň aj voči všetkým dotknutým podnikom.

214 Okrem iného v prejednávanej veci Komisia v odpovedi na písomnú otázku Všeobecného súdu potvrdila, že od obdržania listu spoločnosti Lucite zo 7. apríla 2003, teda krátko po kontrolách z 25. marca 2003, vedela o prípadnej účasti žalobkyne vo veci. Uviedla pritom, že z dôvodu okamžitej potreby prešetrovania nepovažovala za nevyhnutné skontaktovať sa so žalobkyňou v tom okamihu. Keďže obchodná jednotka, ktorá sa dopustila porušenia, ICI Acryclics, bola prevedená na spoločnosť Lucite, Komisia predpokladala, že tento posledný uvedený podnik mohol v tejto fáze najlepšie odpovedať na otázky týkajúce sa kartelu, pretože mal prístup k dotknutým dokumentom a zamestnancom.

215 Keďže toto posúdenie žalobkyňa na pojednávaní nespochybnila, zdá sa teda, že rozhodnutie nevykonať dokazovanie u žalobkyne pred 29. júlom 2004 sa zakladalo na objektívnych skutočnostiach.

216 Na druhej strane Komisia v každom prípade v odpovedi na písomnú otázku Všeobecného súdu predložila dva dokumenty preukazujúce, že predmetné prešetrovanie Komisia zverejnila 14. apríla 2003 a Lucite 17. júna 2003, teda predtým, než Lucite podala svoju žiadosť na základe oznámenia o spolupráci 11. júla 2003, čiže predtým, než žalobkyňa podala 18. októbra 2004 na tento účel svoju žiadosť.

217 Za týchto podmienok žalobkyňa nemôže tvrdiť, že oneskorené predloženie jej žiadosti na základe oznámenia o spolupráci bolo zapríčinené práve správaním Komisie. Okrem toho žalobkyňa na pojednávaní v odpovedi na otázku Všeobecného súdu pripustila, a to vzhľadom na vyššie uvedené dokumenty, že mohla vedieť o prebiehajúcom prešetrovaní. Vyhlásila teda, že jej výhrady voči Komisii sa následne zamerali skôr na spôsob, akým Komisia konala v rámci svojich kontaktov so spoločnosťou Lucite (pozri bod 219 a nasl. nižšie).

218 Z toho vyplýva, že argumentácia založená na údajne oneskorenej informácii o prešetrovaní sa musí zamietnuť.

219 Žalobkyňa Komisii vytýka, že spoločnosť Lucite informovala o tom, že nevedela o prešetrovaní a neodporúčala spoločnosti Lucite, aby ju o tom informovala.

220 Okrem toho žalobkyňa na pojednávaní tvrdila, že spôsob, akým Komisia konala v rámci svojich kontaktov so spoločnosťou Lucite, najmä v liste z 8. mája 2003 adresovanom tomuto podniku, predstavoval porušenie zásad riadnej správy vecí verejných a rovnosti zaobchádzania. Komisia totiž informovala spoločnosť Lucite, že žalobkyňa ešte nepodala žiadosť na základe oznámenia o spolupráci, a porušila tak rovnosť medzi dotknutými podnikmi, a to v súvislosti s uplatnením uvedeného oznámenia. Žalobkyňa, ktorá sa opiera o riešenie, ku ktorému dospel Všeobecný súd v rozsudku Hoechst/Komisia, už citovanom v bode 148 vyššie, požaduje z dôvodu porušenia vyššie uvedených zásad zníženie výšky pokuty.

221 V tejto súvislosti treba najskôr uviesť, že žalobkyňa sa vo svojich písomnostiach v tejto súvislosti výslovne neodvolávala na porušenie zásad riadnej správy vecí verejných a rovnosti zaobchádzania. Značne však kritizovala spôsob, akým Komisia konala v rámci svojich kontaktov so spoločnosťou Lucite, pričom najmä uviedla, že správanie Komisie zapríčinilo, že „nebola informovaná o prešetrovaní za rovnaký podmienok ako ostatní účastníci kartelu“ a že Komisia „zasahovala do toho, kto bude prvý v [jej] neprospech“. Za týchto podmienok treba konštatovať, že argumentácia uvedená na pojednávaní predstavuje rozšírenie dôvodu uvedeného v návrhu na začatie konania, ktorý má s týmto dôvodom úzky vzťah, a musí byť teda vyhlásený za prípustný na základe článku 48 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu (pozri v tomto zmysle uznesenie predsedu tretej komory Súdneho dvora z 13. novembra 2001, Dürbeck/Komisia, C-430/00 P, Zb. s. I-8547, bod 17; rozsudok Súdneho dvora z 3. septembra 2008, Kadi a Al Barakaat International Foundation/Rada a Komisia, C-402/05 P a C-415/05 P, Zb. s. I-6351, body 278 a 279, a rozsudok Súdu prvého stupňa z 21. marca 2002, Joynson/Komisia, T-231/99, Zb. s. II-2085, bod 156), ako na pojednávaní uviedla žalobkyňa. Okrem toho Komisia, ktorá bola vyzvaná, aby vyjadrila k tejto súvislosti pripomienky, nevzniesla nijakú námietku, pokiaľ ide o prípustnosť tejto argumentácie.

222 Následne treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry v prípadoch, keď inštitúcie Únie disponujú mierou voľnej úvahy, aby mohli plniť svoje funkcie, má dodržanie záruk priznaných právnym poriadkom Únie v správnych konaniach tým zásadnejší význam. Medzi tieto záruky patrí najmä povinnosť príslušnej inštitúcie dôkladne a nestranne preskúmať všetky relevantné okolnosti prejednávaného prípadu (rozsudky Súdneho dvora z 21. novembra 1991, Technische Universität München, C-269/90, Zb. s. I-5469, bod 14, a Súdu prvého stupňa z 24. januára 1992, La Cinq/Komisia, T-44/90, Zb. s. II-1, bod 86). Táto povinnosť vychádza zo zásady riadnej správy vecí verejných (pozri v tomto zmysle rozsudky Volkswagen/Komisia, už citovaný v bode 53 vyššie, bod 269, a Hoechst/Komisia, už citovaný v bode 148 vyššie, bod 129).

223 Čo sa týka zásady rovnosti zaobchádzania, Komisia nemôže v rámci posúdenia spolupráce poskytnutej podnikmi poprieť túto všeobecnú zásadu práva Spoločenstva, ktorá je podľa ustálenej judikatúry porušená, ak sa s porovnateľnými situáciami zaobchádza rozdielne alebo ak sa s rozdielnymi situáciami zaobchádza rovnako, a také zaobchádzanie nie je objektívne odôvodnené (pozri rozsudok Hoechst/Komisia, už citovaný v bode 148 vyššie, bod 130 a tam citovanú judikatúru).

224 Treba teda preskúmať správanie Komisie v rámci jej kontaktov so spoločnosťou Lucite, a to s prihliadnutím na tieto zásady.

225 Argumentácia žalobkyne k tomuto bodu vychádza z výmeny oznámení medzi Komisiou a spoločnosťou Lucite počas správneho konania.

226 Listom zo 7. apríla 2003, teda krátko po kontrole z 25. marca 2003 a pred podaním svojej žiadosti na základe oznámenia o spolupráci Lucite informovala najskôr Komisiu, že žalobkyňa bola vlastníkom „business under investigation“ počas prevažnej časti obdobia uvedeného v rozhodnutí o nariadení kontroly zo 17. marca 2003 a tvrdila, že jej prípadná zodpovednosť by sa mohla týkať len obdobia od októbra 1999. Následne Lucite položila otázku, či „Komisia kontaktovala ICI plc alebo to zamýšľa urobiť v rámci svojho prešetrovania“. Spresnila, že „v prípade zápornej odpovede bude požadovať od Komisie potvrdenie, pokiaľ ide o to, či by mala najmenšiu námietku k tomu, aby kontaktovala ICI PLC a včas jej poskytla prístup k svojim zamestnancom a dokumentom týkajúcich sa ICI Acrylics, aby jej umožnila pripraviť si svoju obhajobu“.

227 V liste z 8. mája 2003 vedúci oddelenia poverený vecou odpovedal takto:

„… Chcel by som Vás informovať, že sa nevyjadríme k otázke, či sa Lucite skontaktuje so spoločnosťou ICI plc. Rád by som však upriamil Vašu pozornosť na skutočnosť, že v tejto veci už bolo podmienečné oslobodenie priznané a že v dôsledku toho ďalšie spoločnosti, ktoré sú účastníkmi konania, môžu

požiadať o zhovievavosť len na základe oznámenia [o spolupráci]. Okrem toho zhovievavosť možno priznať len konkrétnemu podniku. Spoločná žiadosť o zhovievavosť zo strany dvoch alebo troch spoločností teda nie je možná…“.

228 Podľa žalobkyne vo vyššie uvedenom liste Komisia informovala spoločnosť Lucite, že žalobkyňa o prešetrovaní nevedela. Okrem toho uvádza, že Lucite sa domnievala, že ju Komisia v liste a v neskoršej ústnej výmene názorov varovala pred kontaktovaním žalobkyne.

229 Na podporu tohto výkladu žalobkyňa rovnako uvádza neskoršie písomné vyjadrenia Lucite, ku ktorým došlo po tom, čo Lucite podala žiadosť na základe oznámenia o spolupráci, t. j. 11. júla 2003, a po tom, čo Komisia na základe žiadosti o informácie z 29. júla 2004 formálne informovala žalobkyňu o prešetrovaní (pozri bod 10 vyššie).

230 V e-maile z 12. augusta 2004 adresovanom žalobkyni tak advokát spoločnosti Lucite najmä uviedol: „ako som uviedol počas nášho rozhovoru, v priebehu prešetrovania boli predložené pripomienky, z ktorých vyplýva, že Komisia netrvala na tom, aby spoločnosť Lucite diskutovala o danej veci so spoločnosťou ICI“.

231 Rovnako žalobkyňa vychádza z e-mailu z 3. septembra 2004, ktorý advokát spoločnosti Lucite adresoval administratívnemu pracovníkovi Komisie poverenému touto vecou, v ktorom uviedol, že „ICI požadovala od spoločnosti Lucite určité dokumenty, ako aj jej pomoc, čo však spoločnosť Lucite nebola zmluvne povinná poskytnúť“. Lucite okrem toho spresňuje, že „bola zdržanlivá pri vyhovení takým žiadostiam bez písomného potvrdenia stanoviska Komisie, najmä so zreteľom na jej žiadosť… smerujúcu k zníženiu výšky pokuty“ a že to teda bolo „sčasti z dôvodu dojmu, ktorý mala na základe telefonických rozhovorov a skorších kontaktov s Komisiou v tom zmysle, že Komisia nekontaktovala ICI a neželala si, aby to urobila samotná Lucite (hoci Komisia vo svojom liste z 8. mája 2003 formálne uviedla, že k tejto otázke nezaujala stanovisko)“.

232 V liste zo 7. septembra 2004 adresovanom spoločnosti Lucite Komisia uviedla, že nemá námietky voči tomu, aby Lucite poskytla žalobkyni prístup k svojim zamestnanom a dokumentom. Zároveň dôrazne poprela, že dala spoločnosti Lucite akýkoľvek pokyn týkajúci sa kontaktov so žalobkyňou.

233 Napokon v reakcii na tento posledný uvedený list spoločnosť Lucite v liste zo 7. septembra 2004 adresovanom Komisii najprv pripomenula obsah listu Komisie z 8. mája 2003 a následne uviedla toto:

„Počas telefonických hovorov a výmeny písomných oznámení s Komisiou (ktoré môžeme v prípade potreby podrobne uviesť) bolo spoločnosti Lucite jasné, že sa Komisia rozhodla ICI plc zatiaľ nekontaktovať.

Vzhľadom na tieto faktory a v duchu úplnej a systematickej spolupráce pri prešetrovaní Komisie na základe oznámenia [o spolupráci], Lucite dospela k záveru, ktorý je podľa nášho názoru záverom v tom zmysle, že Komisia by neuvítala nadviazanie kontaktu spoločnosti Lucite so spoločnosťou ICI plc v rámci predmetného prešetrovania, aj keď, ako ste zdôraznili vo Vašom dnešnom liste, Komisia nevydala formálny ‚pokyn‘ k tejto otázke.“

234 Na rozdiel od toho, čo tvrdí žalobkyňa (pozri bod 220 vyššie), vyššie uvedená komunikácia, a najmä list Komisie z 8. mája 2003, neumožňujú konštatovať, že Komisia konala v rozpore so zásadami riadnej správy vecí verejných a rovnosti zaobchádzania.

235 Osobitne z tejto komunikácie jasne vyplýva, ako správne tvrdí Komisia, že spoločnosti Lucite nedala nijaký formálny pokyn, pokiaľ ide o možnosť kontaktovať žalobkyňu v súvislosti s prešetrovaním. V liste z 8. mája 2003 totiž výslovne potvrdila, že k tejto otázke nezaujala stanovisko. Okrem toho samotná Lucite vo svojich písomnostiach pripúšťa, že Komisia nevydala takýto pokyn a odkazuje len na „dojem“, podľa ktorého by Komisia „neuvítala nadviazanie kontaktu [medzi ňou a] [žalobkyňou]“.

236 Okrem toho všeobecný odkaz spoločnosti Lucite na telefonické rozhovory alebo ďalšie kontakty s Komisiou (pozri body 231 a 233 vyššie) nepostačuje, a to vzhľadom na námietku Komisie (pozri bod 232 vyššie), a keďže neexistujú ďalšie dôkazy na preukázanie toho, že takéto pokyny jej boli skutočne dané.

237 Rovnako Komisia neoznámila spoločnosti Lucite na rozdiel od toho, čo uvádza žalobkyňa, či Komisia už kontaktovala žalobkyňu v súvislosti s prešetrovaním alebo či žalobkyňa už predložila žiadosť na základe oznámenia o spolupráci.

238 Nepochybne Lucite mohla znenie listu z 8. mája 2003 oprávnene chápať v tom zmysle, že nebolo v jej záujme, aby v súvislosti s vyšetrovaním kontaktovala žalobkyňu s cieľom poskytnúť jej prístup k svojim zamestnancom a dokumentom týkajúcich sa spoločnosti ICI Acrylics, aby jej umožnila pripraviť si svoju obhajobu. Komisia sa totiž neobmedzila na tvrdenie, že „nezaujala stanovisko“ k tejto otázke, ale vo svojom liste následne v podstate uviedla podmienky, za ktorých mohla mať Lucite nárok na zníženie výšky pokuty, pričom zdôraznila, že zhovievavosť sa mohla poskytnúť len jednému konkrétnemu podniku. Na tomto základe mohla Lucite tiež predpokladať, že žalobkyňa v tejto fáze nevedela o prešetrovaní a nepredložila žiadosť o zhovievavosť.

239 Okrem toho v neskorších písomných vyjadreniach spoločnosti Lucite (pozri body 230, 231 a 233 vyššie) je jasne potvrdené, že také bolo skutočne jej chápanie stanoviska, ktoré Komisia vyjadrila vo svojom liste z 8. mája 2003.

240 Tieto úvahy však neumožňujú vyvodiť záver, že došlo k porušeniu zásad uvedených žalobkyňou.

241 Žalobkyňa totiž nespochybňuje posúdenie Komisie uvedené v liste z 8. mája 2003, podľa ktorého sa zhovievavosť mohla poskytnúť len jednému konkrétnemu podniku a že spoločná žiadosť o zhovievavosť zo strany dvoch podnikov tak nebola možná. Treba teda konštatovať, že Komisia v tomto liste len informovala spoločnosť Lucite o podrobných pravidlách na uplatňovanie oznámenia o spolupráci.

242 No vzhľadom na znenie uvedeného oznámenia samotná Lucite musela tušiť, že nadviazanie kontaktu so žalobkyňou mohlo prípadne negatívne ovplyvniť jej šance získať zníženie výšky pokuty. To vyplýva okrem iného z jej listu zo 7. apríla 2003 (pozri bod 226 vyššie), v ktorom konkrétne požaduje stanovisko Komisie k tejto otázke. Rovnako vzhľadom na logiku vlastnú oznámeniu o spolupráci, ktorá podnecuje každý podnik, aby spolupracoval s Komisiou skôr než ostatné dotknuté podniky a analyzoval svoju stratégiu v rámci prešetrovania, Lucite musela v každom prípade vychádzať z predpokladu, že žalobkyňa bola, pokiaľ ide o zhovievavosť, jej potenciálnym konkurentom v „tom, kto bude prvý“.

243 Za týchto okolností nemožno tvrdiť, že Komisia na základe vyššie uvedených kontaktov so spoločnosťou Lucite „zasahovala do toho, kto bude prvý, v neprospech [žalobkyne]“, ako tvrdí žalobkyňa (pozri bod 221 vyššie). Lucite totiž mohla vzhľadom na oznámenie o spolupráci primerane vedieť o informáciách, ktoré jej boli poskytnuté.

244 Rozhodnutie spoločnosti Lucite nekontaktovať žalobkyňu v súvislosti s prešetrovaním sa musí teda považovať za výsledok predstavy jej vlastného záujmu, ktorú samotná táto spoločnosť mala vzhľadom na oznámenie o spolupráci. Z predchádzajúcich úvah vyplýva, že len vtedy, ak by Komisia výslovne povolila spoločnosti Lucite skontaktovať sa so žalobkyňou, pričom by jej zaručila, že to nebude mať vplyv na jej šance v oblasti spolupráce, rozhodnutie spoločnosti Lucite by mohlo byť odlišné. Žalobkyňa pritom netvrdí, že Komisia bola povinná poskytnúť spoločnosti Lucite takéto záruky s ohľadom na zásady riadnej správy vecí verejných a rovnosti zaobchádzania, na ktoré sa odvoláva, alebo okrem iného na oznámenie o spolupráci.

245 Okolnosti prejednávanej veci sa tak jasne odlišujú od okolností veci, v ktorej bol vydaný rozsudok Hoechst/Komisia, už citovaný v bode 148 vyššie, na ktorý sa odvoláva žalobkyňa, a v ktorom porušenie zásad riadnej správy vecí verejných a rovnosti zaobchádzania vyplývalo z vyjadrení otvorene

diskriminujúcich dotknutú spoločnosť pri uplatnení oznámenia o spolupráci (pozri v tomto zmysle rozsudok Hoechst/Komisia, už citovaný v bode 148 vyššie, bod 136). Ako vyplýva z vyššie uvedených úvah, nie je preukázané, že v prejednávanej veci ide o takúto situáciu.

246 Argumentácia žalobkyne založená na porušení zásad riadnej správy vecí verejných a rovnosti zaobchádzania sa teda musí zamietnuť.

247 Žalobkyňa sa okrem toho nemôže účinne odvolávať na správanie Komisie v rámci jej kontaktov so spoločnosťou Lucite, aby spochybnila, ako bolo v napadnutom rozhodnutí voči nej uplatnené oznámenie o spolupráci.

248 Treba totiž uviesť, že uplatnenie oznámenia o spolupráci vychádza z posudzovania objektívnej užitočnosti dôkazov oznámených na účely odhalenia a preukázania porušenia a ďalej že má za cieľ podnietiť členov kartelu, aby spontánne s Komisiou spolupracovali. Komisia sa však nesmie považovať za zodpovednú za obmedzenú spoluprácu žalobkyne ani za to, že táto spolupráca bola oneskorená. Tieto skutočnosti sa pritom naopak pripisujú samotnej žalobkyni, ako to vyplýva zo spisu, a prípadne objektívnej skutkovej situácii, v ktorej sa nachádzala v dôsledku prevodu ICI Acrylics na spoločnosť Lucite. Konkrétne treba pripomenúť, že žalobkyňa v prejednávanej veci pripustila, že o prešetrovaní mohla vedieť prinajmenšom od 14. apríla 2003 (pozri body 212, 216 a 217 vyššie).

249 Okrem toho nie je preukázané, že by napadnuté rozhodnutie malo v tejto otázke odlišný obsah, ak by sa Komisia vo svojom liste z 8. mája 2003 obmedzila len na to, že by nezaujala stanovisko k žiadosti spoločnosti Lucite. Treba konkrétne pripomenúť, že žalobkyňa nespochybňuje posúdenie Komisie uvedené v jej liste z 8. mája 2003, podľa ktorého spoločná žiadosť na tomto základe zo strany samotnej žalobkyne a spoločnosti Lucite nebola v nijakom prípade možná.

250 Z toho vyplýva, že prvá časť žalobného dôvodu sa musí zamietnuť v rozsahu, v akom je jej cieľom podporiť návrh na zrušenie článku 2 napadnutého rozhodnutia.

O druhej časti žalobného dôvodu týkajúcej sa zamietnutia uznať zásluhy spolupráce žalobkyne nad rámec pôsobnosti oznámenia o spolupráci

251 Žalobkyňa subsidiárne uvádza, že mala právo na zníženie výšky pokuty nad rámec pôsobnosti oznámenia o spolupráci, a to na základe rozsiahlej dobrovoľnej spolupráce, ktorú preukázala počas prešetrovania. Žalobkyňa sa domnieva, že poskytla účinnú a užitočnú spoluprácu tým, že poskytla informácie, ktoré idú nad rámec toho, čo Komisia požadovala podľa článku 18 nariadenia č. 1/2003, ako sú najmä skutočnosti svedčiace v jej neprospech, ktoré boli voči nej citované v napadnutom rozhodnutí, pokiaľ ide o pevné dosky z PMMA.

252 V tomto ohľade treba pripomenúť, že Komisia v bode 3 šiestej zarážke usmernení stanovila poľahčujúcu okolnosť vzťahujúcu sa na účinnú spoluprácu podniku na konaní nad rámec pôsobnosti oznámenia o spolupráci.

253 V prejednávanej veci Komisia v odôvodnení 392 napadnutého rozhodnutia konštatovala, že na základe vyššie uvedeného ustanovenia preskúmala, či spolupráca s jedným z dotknutých podnikov jej umožnila konštatovať porušenie s menšími problémami. V odôvodnení 393 napadnutého rozhodnutia uviedla, že s ohľadom na rozsah a veľmi obmedzenú hodnotu ich spolupráce a s ohľadom na ich spochybnenie skutočností nad rámec tejto obmedzenej spolupráce neexistuje žiadna ďalšia okolnosť, ktorá by viedla k zníženiu výšky pokút nad rámec pôsobnosti oznámenia o spolupráci, ktoré môže byť v prípadoch tajných kartelov v každom prípade len výnimočné.

254 V súvislosti s týmto posledným bodom Komisia citovala svoje rozhodnutie K(2005) 4012 v konečnom znení z 20. októbra 2005, ktoré sa vzťahuje na konanie podľa článku 81 ods. 1 [ES] (Vec COMP/C.38.281/B.2 – Surový tabak – Taliansko), v ktorom odňala podmienečné oslobodenie, ktoré

bolo poskytnuté podniku z dôvodu, že tento podnik si neskôr nesplnil povinnosť spolupráce, ktorú mal na základe oznámenia o spolupráci. Komisia však tomuto podniku priznala zníženie výšky pokuty na základe poľahčujúcich okolností v zmysle usmernení, aby tak zohľadnila jeho podstatný prínos pri svojom prešetrovaní.

255 Okrem toho, pokiaľ ide konkrétne o žalobkyňu, Komisia tiež v odôvodnení 419 napadnutého rozhodnutia tvrdila, že nesplnila podmienky na to, aby mala nárok na zníženie výšky pokuty na základe spolupráce nad rámec pôsobnosti oznámenia o spolupráci.

256 Po prvé žalobkyňa tvrdí, že posudzovanie Komisie je nesprávne v rozsahu, v akom obmedzovalo možnosť znížiť výšku pokuty nad rámec oznámenia o spolupráci na „výnimočné okolnosti“ (odôvodnenie 393 napadnutého rozhodnutia).

257 Toto tvrdenie sa musí zamietnuť.

258 Uplatnenie bodu 3 šiestej zarážky usmernení totiž nemôže mať za následok, že zbaví oznámenie o spolupráci jeho užitočného účinku. Z uvedeného oznámenia pritom jasne vyplýva, že stanovuje rámec pre odškodnenie podnikov, ktoré sú alebo boli súčasťou tajných kartelov dotýkajúcich sa Únie, za ich spoluprácu pri vyšetrovaní Komisie. Z toho vyplýva, že podniky v podstate môžu získať zníženie pokuty z dôvodu ich spolupráce, len ak splnia podmienky, ktoré stanovuje uvedené oznámenie.

259 Okrem toho treba zdôrazniť, že žalobkyňa podala žiadosť na základe oznámenia o spolupráci a že jej spolupráca patrí do jeho pôsobnosti, ktorá sa však považovala za nepostačujúcu, aby odôvodňovala zníženie výšky pokuty. Táto vec sa teda jasne odlišuje od veci, v ktorej bol vydaný rozsudok Súdu prvého stupňa z 9. júla 2003, Archer Daniels Midland a Archer Daniels Midland Ingredients/Komisia (T-224/00, Zb. s. II-2597), na ktorý sa odvoláva žalobkyňa. V tejto poslednej uvedenej veci totiž dotknutý podnik poskytol Komisii informácie týkajúce sa konaní, v prípade ktorých v každom prípade nemusela zaplatiť pokutu a ktoré teda podľa Súdu prvého stupňa nepatrili do pôsobnosti oznámenia o spolupráci. Za týchto okolností Súd prvého stupňa zastával názor, že uvedený podnik si však zasluhoval zníženie sumy pokuty na základe bodu 3 šiestej zarážky usmernení najmä vzhľadom na skutočnosť, že jeho spolupráca umožnila Komisii preukázať dlhšiu dobu trvania porušenia (rozsudok Archer Daniels Midland a Archer Daniels Midland Ingredients/Komisia, už citovaný, body 294 až 298, 306 a 311). Na rozdiel od toho, čo tvrdí žalobkyňa, Súd prvého stupňa v tomto rozsudku teda nepripustil, že spolupráca podniku môže byť odmenená, aj keď nesplnil kritérium významnej pridanej hodnoty v zmysle oznámenia o spolupráci.

260 Navyše treba tiež zamietnuť tvrdenie žalobkyne, podľa ktorého by zníženie výšky pokuty bolo v podstate odôvodnené len skutočnosťou, že podnik oznámi informácie, ktoré idú nad rámec tých, ktorých predloženie môže Komisia vyžadovať na základe článku 18 nariadenia č. 1/2003, ako sú najmä skutočnosti svedčiace v jeho neprospech.

261 Z judikatúry síce vyplýva, že spolupráca podniku pri prešetrovaní nedáva právo na nijaké zníženie pokuty, ak táto spolupráca neprekročila rámec povinností, ktoré mu vyplývajú na základe článku 18 nariadenia č. 1/2003 (pozri v tomto zmysle rozsudky Súdu prvého stupňa z 10. marca 1992, Solvay/Komisia, T-12/89, Zb. s. II-907, body 341 a 342, a Groupe Danone/Komisia, už citovaný v bode 61 vyššie, bod 451). Opak však nemusí nevyhnutne platiť. Aj skutočnosti svedčiace v neprospech totiž môžu mať pre Komisiu obmedzenú užitočnosť, a to najmä v porovnaní so skoršími poskytnutými informáciami ostatných podnikov. Užitočnosť informácie je pritom rozhodujúcim prvkom pri posúdení žiadosti o zníženie výšky pokuty na základe spolupráce s Komisiou (pozri judikatúru uvedenú v bodoch 181 až 183 vyššie).

262 Z toho vyplýva, že Komisia sa správne domnievala, že uplatnenie bodu 3 šiestej zarážky usmernení má byť výnimočné.

263 Po druhé žalobkyňa tvrdí, že kritérium „výnimočných okolností“ bolo v prejednávanej veci v každom prípade splnené. Spresňuje, že vynaložila značné úsilie, aby mohla predložiť aktuálne dokumenty, ktoré boli neskôr citované v napadnutom rozhodnutí, a to napriek tomu, že ICI Acrylics predala päť rokov pred začatím prešetrovania, že nevedela o nijakej z predmetných skutkových okolností a bola vylúčená z prešetrovania až do jeho neskorého štádia a bola v rámci postupu spolupráce znevýhodnená „bez legitímneho dôvodu“.

264 V tejto súvislosti postačuje uviesť, ako vyplýva z vyššie uvedených úvah, že žalobkyňa nevyvrátila posúdenie Komisie, podľa ktorého z celkového počtu 168 dokumentov, ktoré jej poskytla, boli niektoré užitočné len ako všeobecné informácie, napríklad o niektorých aspektoch uplatenia kartelu, avšak nijaký z týchto dokumentov Komisii neumožnil preukázať skutočnosti, a to vzhľadom na informácie, ktoré už mala k dispozícii (odôvodnenie 419 napadnutého rozhodnutia).

265 V odpovedi na otázku, či okolnosti prejednávanej veci sú „výnimočné“ v rozsahu, aby to odôvodňovalo zníženie výšky pokuty nad rámec pôsobnosti oznámenia o spolupráci, sa nemôže neprihliadnuť na kvalitu a objektívnu užitočnosť informácií, ktoré boli poskytnuté na účely prešetrovania (pozri v tomto zmysle judikatúru pripomenutú v bodoch 181 až 183 vyššie).

266 Z predchádzajúcich úvah však vyplýva, že užitočnosť informácií poskytnutých žalobkyňou bola veľmi obmedzená, keďže Komisii neumožnili preukázať najmä existenciu, rozsah a dĺžku trvania porušenia (pozri v tomto zmysle analogicky rozsudok Archer Daniels Midland a Archer Daniels Midland Ingredients/Komisia, už citovaný v bode 259 vyššie, body 302 a 311).

267 Za týchto okolností nemôžu skutočnosti uvedené žalobkyňou a prebraté do bodu 263 vyššie odôvodniť zníženie výšky pokuty na základe spolupráce s Komisiou. Navyše treba pripomenúť, že žalobkyňa nesprávne tvrdí, že oneskorené podanie jej žiadosti na základe oznámenia o spolupráci bolo možné pripísať správaniu Komisie (pozri body 212, 216 a 217 vyššie).

268 Napokon treba preskúmať tvrdenie žalobkyne, podľa ktorého Komisia tým, že odmietla vziať do úvahy jej spoluprácu, porušila zásadu rovnosti zaobchádzania, keďže so žalobkyňou zaobchádzala rovnakým spôsobom ako s účastníkmi kartelu, ktorí nespolupracovali, hoci neboli v obdobných situáciách.

269 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že Komisia nemôže v rámci posudzovania spolupráce poskytnutej podnikmi porušovať zásadu rovnosti zaobchádzania (Archer Daniels Midland a Archer Daniels Midland Ingredients/Komisia, už citovaný v bode 259 vyššie, bod 308 a tam citovanú judikatúru).

270 Táto zásada vyžaduje, aby porovnateľné situácie neboli posudzované rozdielne a rozdielne situácie neboli posudzované rovnako, ak takéto posudzovanie nie je objektívne odôvodnené (pozri rozsudok Súdneho dvora z 11. septembra 2007, Lindorfer/Rada, C-227/04 P, Zb. s. I-6767, bod 63 a tam citovanú judikatúru).

271 Žalobkyňa nepreukázala porušenie tejto zásady v prejednávanej veci.

272 Žalobkyňa nespochybňuje tvrdenie Komisie, podľa ktorého Komisia s ňou zaobchádzala rovnakým spôsobom ako so všetkými ostatnými účastníkmi kartelu, ktorí predložili žiadosť na základe oznámenia o spolupráci, keď hodnotila dôkazy, ktoré každý z nich poskytol.

273 Ďalej žalobkyňa nepreukázala, že sa nachádzala v inej situácii než spoločnosť Barlo, jediný adresát napadnutého rozhodnutia, ktorá takúto žiadosť nepredložila a ktorej, tak ako žalobkyni, nebola znížená výška pokuty na základe spolupráce s Komisiou. Naopak zo spisu vyplýva, že žalobkyňa, tak ako Barlo, neposkytla informácie, ktorých užitočnosť by odôvodnila zníženie výšky pokuty. Treba teda konštatovať, že sa nachádzala v porovnateľnej situácii ako Barlo, a to vzhľadom na cieľ sledovaný znížením výšky pokuty, ktorého sa v rámci tohto žalobného dôvodu domáha, a že z tohto dôvodu sa s ňou zaobchádzalo rovnako.

274 Okrem toho a pre prípad potreby z rozsudku Všeobecného súdu z 30. novembra 2011, Quinn Barlo a i./Komisia (T-208/06, Zb. s. II-7953, bod 274), vyplýva, že Barlo tiež v určitom rozsahu spolupracovala s Komisiou bez toho, aby táto spolupráca odôvodnila zníženie výšky pokuty.

275 Z toho vyplýva, že druhá časť žalobného dôvodu sa musí zamietnuť v rozsahu, v akom je jej cieľom podporiť návrh na zrušenie článku 2 napadnutého rozhodnutia.

276 Okrem toho vzhľadom na vyššie uvedené dôvody skutočnosti, ktoré žalobkyňa uviedla v rámci piateho žalobného dôvodu, neumožňujú odôvodniť zníženie výšky pokuty na základe jej spolupráce s Komisiou v rámci výkonu neobmedzenej súdnej právomoci Všeobecného súdu.

277 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy sa piaty žalobný dôvod musí teda zamietnuť v celom rozsahu.

O šiestom žalobnom dôvode založenom na neprimeranej dĺžke konania, ktorý bol uvedený na pojednávaní na základe neobmedzenej súdnej právomoci Všeobecného súdu

278 Žalobkyňa tvrdí, že celková dĺžka správneho a súdneho konania prekračuje primeranú dĺžku, čo je v rozpore s jej základnými právami zakotvenými najmä v článku 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podpísaného v Ríme 4. novembra 1950. Uvádza totiž, že prvé opatrenie, ktoré bolo voči nej prijaté v rámci tejto veci, je z 29. júla 2004 a že v deň pojednávania, t. j. 8. novembra 2011, ešte čakala na rozsudok Všeobecného súdu.

279 Okrem toho žalobkyňa osobitne kritizuje dĺžku konania pred Všeobecným súdom v období od konca písomnej časti konania do rozhodnutia o začatí ústnej časti konania. Tvrdí, že nevie o okolnostiach, ktoré môžu odôvodniť túto dĺžku konania.

280 V dôsledku toho žalobkyňa, ktorá vychádza z rozsudku Baustahlgewebe/Komisia, už citovaného v bode 53 vyššie, a z návrhov, ktoré predniesla generálna advokátka Kokott k rozsudkom Súdneho dvora z 25. októbra 2011, Solvay/Komisia (C-109/10 P, Zb. s. I-10329) a Solvay/Komisia (C-110/10 P, Zb. s. I-10439), tvrdí, že neprimeraná dĺžka konania by mala viesť k zníženiu výšky pokuty, ktorá jej bola uložená v napadnutom rozhodnutí.

281 Komisia tvrdí, že existujú okolnosti, ktoré môžu odôvodniť dĺžku konania. V každom prípade zdôrazňuje skutočnosť, že tento žalobný dôvod nemôže smerovať proti napadnutému rozhodnutia a že dĺžka správneho konania sa nemôže považovať za neprimeranú. Okrem toho poukazuje na nejasnosť tvrdení žalobkyne.

282 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že článok 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd stanovuje, že každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

283 Ako všeobecná zásada práva Únie je takéto právo uplatniteľné v rámci súdnej žaloby proti rozhodnutiu Komisie. Uvedené právo bolo okrem toho opäť potvrdené v článku 47 Charty základných práv Európskej únie vyhlásenej 7. decembra 2000 v Nice (Ú. v. ES C 364, s. 1), ktorý sa týka zásady účinnej súdnej ochrany (pozri rozsudok Súdneho dvora zo 16. júla 2009, Der Grüne Punkt – Duales System Deutschland/Komisia, C-385/07 P, Zb. s. I-6155, body 178 a 179 a tam citovanú judikatúru).

284 Navyše podľa ustálenej judikatúry zásada primeranej lehoty sa rovnako uplatňuje v rámci správnych konaní v oblasti politiky hospodárskej súťaže pred Komisiou (pozri rozsudok Súdneho dvora z 21. septembra 2006, Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied/Komisia, C-105/04 P, Zb. s. I-8725, bod 35 a tam citovanú judikatúru). Táto zásada bola opäť

potvrdená v článku 41 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie, podľa ktorého každý má právo, aby inštitúcie, orgány, úrady a agentúry Únie vybavovali jeho záležitosti nestranne, spravodlivo a v primeranej lehote.

285 Článok 41 ods. 1 a článok 47 ods. 2 Charty základných práv Európskej únie obsahujú len dve vyjadrenia jednej a tej istej zásady procesnej povahy, podľa ktorej sú jednotlivci oprávnení očakávať rozhodnutie v primeranej lehote.

286 Žalobkyňa, ktorá sa v prejednávanej veci odvoláva na porušenie uvedenej zásady, netvrdí, že dĺžka konania mala nejaký vplyv na obsah napadnutého rozhodnutia alebo že mohla ovplyvniť riešenie tohto sporu. Konkrétne netvrdí, že uvedená dĺžka mala akýkoľvek účinok na jej možnosti obhajoby, či už počas správneho alebo súdneho konania. Nenavrhuje ani zrušenie napadnutého rozhodnutia z dôvodu údajného porušenia.

287 Naopak žalobkyňa Všeobecnému súdu navrhuje, aby na základe svojej neobmedzenej právomoci zohľadnil neprimeranú dĺžku konania a z tohto dôvodu znížil výšku pokuty tak ako Súdny dvor v rozsudku Baustahlgewebe/Komisia, už citovanom v bode 53 vyššie.

288 Treba pripomenúť, že vec, v ktorej bol vydaný rozsudok Baustahlgewebe/Komisia, už citovaný v bode 53 vyššie, na ktorý sa odvoláva žalobkyňa, sa týkala odvolania proti rozsudku Všeobecného súdu, ktorý na základe svojej neobmedzenej súdnej právomoci, ktorou na tento účel disponuje, uložil žalobkyni pokutu za porušenie pravidiel hospodárskej súťaže, pričom Súdny dvor môže tiež túto právomoc využiť, keď ruší takýto rozsudok Všeobecného súdu a rozhoduje o žalobe (rozsudok Súdneho dvora z 9. septembra 2008, FIAMM a i./Rada a Komisia, C-120/06 P a C-121/06 P, Zb. s. I-6513, bod 206).

289 V bode 33 rozsudku Baustahlgewebe/Komisia, už citovaného v bode 53 vyššie, Súdny dvor v tejto súvislosti pripomenul právo žalobkyne na spravodlivé súdne konanie v primeranej lehote a predovšetkým na to, aby sa rozhodlo o dôvodnosti obvinení z porušenia pravidiel hospodárskej súťaže predložených voči nej Komisiou a pokutách, ktoré jej boli uložené (rozsudok FIAMM a i./Rada a Komisia, už citovaný v bode 288 vyššie, bod 207).

290 Súdny dvor, ktorý konštatoval, že Všeobecný súd prekročil v tejto veci takúto lehotu, rozhodol, že z dôvodov hospodárnosti konania a s cieľom zaručiť okamžitý a účinný prostriedok právnej ochrany proti takejto vade konania, zrušenie alebo zmena rozsudku Všeobecného súdu, ktoré sa obmedzia len na otázku stanovenia výšky pokuty, umožnia v danej veci poskytnutie požadovaného spravodlivého odškodnenia (rozsudky Baustahlgewebe/Komisia, už citovaný v bode 53 vyššie, body 47, 48 a 141, a FIAMM a i./Rada a Komisia, už citovaný v bode 288 vyššie, bod 208).

291 Treba konštatovať, že toto riešenie sa v prejednávanej veci uplatní analogicky.

292 Treba totiž pripomenúť, že Všeobecný súd má v prejednávanej veci neobmedzenú súdnu právomoc na základe článku 31 nariadenia 1/2003, a to podľa článku 261 ZFEÚ, a že okrem toho rozhoduje o návrhoch žalobkyne v tomto zmysle.

293 Ako však vyplýva z judikatúry, uvedená neobmedzená súdna právomoc ho oprávňuje zmeniť napadnutý akt, a to aj bez toho, aby ho zrušil, s prihliadnutím na všetky skutkové okolnosti s cieľom zmeniť napríklad výšku uloženej pokuty (rozsudky Limburgse Vinyl Maatschappij a i./Komisia, už citovaný v bode 97 vyššie, bod 692; Prym a Prym Consumer/Komisia, už citovaný v bode 112 vyššie, bod 86, a JFE Engineering a i./Komisia, už citovaný v bode 54 vyššie, bod 577).

294 Ak by sa v prejednávanej veci muselo konštatovať porušenie zásady primeranej lehoty, a to prípadne aj pre dĺžku súdneho konania pred Všeobecným súdom, tento súd by mohol na základe zmeny napadnutého rozhodnutia zaviazať žalobkyňu na zaplatenie sumy, ktorú by z dôvodu neprimeranej dĺžky konania mohol prípadne znížiť o toto spravodlivé odškodnenie (pozri v tomto zmysle analogicky rozsudok FIAMM a i./Rada a Komisia, už citovaný v bode 288 vyššie, bod 210).

295 Takýto výkon neobmedzenej súdnej právomoci sa vyžaduje najmä z dôvodov hospodárnosti konania a s cieľom zaručiť okamžitú a účinnú nápravu proti takému porušeniu zásady primeranej lehoty (pozri v tomto zmysle analogicky rozsudok Baustahlgewebe/Komisia, už citovaný v bode 53 vyššie, bod 48).

296 Z toho vyplýva, že Všeobecný súd má v prejednávanej veci právomoc rozhodnúť o výslovnej žiadosti žalobkyne smerujúcej k zníženiu výšky pokuty z dôvodu neprimeranej dĺžky konania, a to aj vzhľadom na to, že sa týka dĺžky konania pred týmto súdom (pozri v tomto zmysle aj návrhy, ktoré predniesla generálna advokátka Kokott k rozsudku Solvay/Komisia, C-109/10 P, už citované v bode 280 vyššie, body 243 a 275, a k rozsudku Solvay/Komisia, C-110/10 P, už citované v bode 280 vyššie, body 86 a 118).

297 Okrem toho treba zdôrazniť skutočnosť, že predmetom tohto žalobného dôvodu je celková dĺžka konania týkajúceho sa žalobkyne, a to dĺžka správneho konania spolu s dĺžkou súdneho konania. Za týchto okolností, aj keď daný žalobný dôvod bol uvedený až počas pojednávania, nemožno ho považovať za neprípustný z dôvodu oneskorenia, a to aj vzhľadom na to, že sa týka dĺžky trvania správneho konania. Celková dĺžka konania je totiž novým skutkovým prvkom, ktorý podľa článku 48 ods. 2 rokovacieho poriadku odôvodňuje predloženie uvedeného žalobného dôvodu počas konania.

298 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že dĺžka konania, ktorú žalobkyňa kritizuje, zahŕňala obdobie od 29. júla 2004, t. j. od dátumu prvého opatrenia týkajúceho sa dokazovania adresovaného žalobkyni v rámci prešetrovania vedeného Komisiou, do 8. novembra 2011, t. j. do dátumu pojednávania v tejto veci. Konanie teda trvalo približne sedem rokov a štyri mesiace.

299 Primeranosť tejto lehoty sa musí posúdiť v závislosti od okolností vlastných každej veci a najmä v závislosti od významu sporu pre dotknutú osobu, zložitosti veci, ako aj od správania dotknutej osoby a príslušných orgánov (rozsudky Baustahlgewebe/Komisia, už citovaný v bode 53 vyššie, bod 29, a FIAMM a i./Rada a Komisia, už citovaný v bode 288 vyššie, bod 212).

300 Treba uviesť, že táto celková dĺžka, ktorú žalobkyňa kritizuje, sa delí na dve jasne odlišné fázy, čiže správne konanie pred Komisiou a súdne konanie pred Všeobecným súdom.

301 Po prvé, pokiaľ ide o správne konanie, treba uviesť, že žalobkyňa nevysvetlila, prečo by sa jeho dĺžka mala sama osebe považovať za neprimeranú.

302 V každom prípade uvedená dĺžka konania, pokiaľ ide o žalobkyňu (približne jeden rok a desať mesiacov, t. j. od 29. júla 2004 do dátumu prijatia napadnutého rozhodnutia, teda do 31. mája 2006), sa nemôže za okolností prejednávanej veci považovať za neprimeranú. V tejto súvislosti postačuje uviesť, že išlo o prešetrenie zahŕňajúce vysoký počet podnikov, ktoré si vyžadovali preskúmanie mnohých skutkových a právnych otázok. Okrem toho opis konania Komisie v odôvodneniach 79 až 93 napadnutého rozhodnutia neumožňuje odhaliť obdobia neodôvodnenej nečinnosti.

303 Po druhé treba preskúmať dĺžku súdneho konania s prihliadnutím na okolnosti, ktoré sú v prejednávanej veci relevantné (pozri bod 299 vyššie).

304 Pokiaľ ide o význam veci pre žalobkyňu, treba konštatovať, že žalobkyňa v tejto súvislosti neuvádza nijaké tvrdenie.

305 V každom prípade treba pripomenúť, že žalobkyňa v prejednávanej veci nenavrhovala zrušenie článku 1 napadnutého rozhodnutia v rozsahu, v akom sa považuje za zodpovednú za porušenie článku 81 ES. Žalobkyňa tak nepožadovala, aby sa rozhodlo o dôvodnosti obvinení, ktoré voči nej vzniesla Komisia, a či sa teda táto vec týka alebo netýka existencie porušenia pravidiel hospodárskej súťaže (pozri v tomto zmysle analogicky rozsudky Baustahlgewebe/Komisia, už citovaný v bode 53 vyššie, body 30 a 33, a Der Grüne Punkt – Duales System Deutschland/Komisia, už citovaný v bode 283 vyššie, bod 186).

306 Jediný význam, ktorý by táto vec mohla pre žalobkyňu predstavovať, sa týka pokuty, ktorá jej bola uložená na základe napadnutého rozhodnutia. Treba však zdôrazniť skutočnosť, že žalobkyňa neuviedla nijaké tvrdenie, ktoré by umožňovalo posúdiť dôležitosť tohto významu pre ňu.

307 Okrem toho, aj keď žalobkyňa vo svojich návrhoch navrhuje zrušenie článku 2 písm. c) napadnutého rozhodnutia (pozri bod 36 vyššie), treba konštatovať, že žalobné dôvody uvedené na podporu tejto žaloby, aj keby boli všetky dôvodné, by nemohli viesť k jednoznačnému zrušeniu pokuty, ale len k zníženiu jej výšky.

308 Nie je teda preukázané, že táto vec má pre žalobkyňu dôležitý význam.

309 Pokiaľ ide o správanie žalobkyne, výrazne neprispelo k dĺžke konania.

310 Pokiaľ ide o správanie príslušných orgánov a zložitosť veci, treba konštatovať, že obdobie odo dňa ukončenia písomného konania, t. j. od 11. apríla 2007, do dňa začatia ústnej časti konania, t. j. do 15. septembra 2011 (približne štyri roky a päť mesiacov), ktoré žalobkyňa kritizuje, je značne dlhé.

311 Túto dĺžku však možno vysvetliť okolnosťami a zložitosťou veci.

312 Treba tak pripomenúť, že Komisia v napadnutom rozhodnutí vyvodila záver, že štrnásť spoločností, ktoré vytvorili päť podnikov v zmysle práva hospodárskej súťaže, porušilo článok 81 ES súborom protisúťažných dohôd alebo zosúladených postupov v odvetví metylmetakrylátov (pozri body 1 až 4 vyššie). Žaloba žalobkyne je jednou z piatich žalôb proti napadnutému rozhodnutiu, ktoré boli podané v dvoch odlišných jazykoch konania.

313 Tieto žaloby nastolili veľký počet skutkových a právnych otázok, ktoré si vyžadovali dôkladné preskúmanie Všeobecným súdom, ktoré viedlo najmä k prijatiu opatrení na zabezpečenie priebehu konania v každej z týchto vecí, ako aj k opätovnému otvoreniu ústnej časti konania v jednej z nich.

314 Okrem toho súvislosť týchto žalôb, pokiaľ ide o predmet, si sčasti vyžadovala ich súbežné preskúmanie. Preto s výnimkou bližšej súvislosti medzi dvomi z týchto žalôb (veci T-206/06 a T-217/06), každá z týchto žalôb nastolila odlišné skutkové a právne otázky, takže synergický efekt bol obmedzený. Všeobecný súd teda vyhlásil päť rozsudkov, pričom tento je posledným z tejto skupiny, a ďalšími rozsudkami sú rozsudky zo 7. júna 2011, Total a Elf Aquitaine/Komisia (T-206/06, neuverejnený v Zbierke), Arkema France a i./Komisia, už citovaný v bode 171 vyššie, z 15. septembra 2011, Lucite International a Lucite International UK/Komisia (T-216/06, neuverejnený v Zbierke), a z 30. novembra 2011, Quinn Barlo a i./Komisia (T-208/06, Zb. s. II-7953).

315 Okrem toho treba uviesť, že dôkladné preskúmanie veci umožnilo najmä to, aby sa tento rozsudok vyhlásil v relatívne krátkej lehote po ukončení ústnej časti konania 15. decembra 2011, a to napriek jazykovým požiadavkám, ktoré sú Všeobecnému súdu uložené na základe rokovacieho poriadku.

316 Celková dĺžka súdneho konania tak bola päť rokov a deväť mesiacov.

317 Vzhľadom na to, že žalobkyňa neuviedla nijaké tvrdenie týkajúce sa významu, aký by táto vec pre ňu predstavovala, a na úvahy uvedené v bodoch 305 až 308 vyššie, z ktorých vyplýva, že vec si na základe svojej povahy alebo dôležitosti pre žalobkyňu nevyžadovala osobitnú rýchlosť, táto dĺžka nemôže za okolností prejednávanej veci odôvodniť požadované zníženie výšky pokuty.

318 Toto konštatovanie *a fortiori* platí, pokiaľ ide o celkovú dĺžku správneho a súdneho konania, ktoré sú predmetom tohto žalobného dôvodu (pozri body 297 a 298 vyššie), ktorú vzhľadom na vyššie skúmané okolnosti nemožno ako celok považovať za neprimerane dlhú.

319 Tento žalobný dôvod treba preto zamietnuť, tak ako aj žalobu v celom rozsahu.

O trovách

320 Podľa článku 87 ods. 2 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže žalobkyňa nemala vo veci úspech, je opodstatnené zaviazať ju na náhradu trov konania v súlade s návrhom Komisie.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (tretia komora)

rozhodol a vyhlásil:

1. Žaloba sa zamieta.

2. Imperial Chemical Industries Ltd je povinná nahradiť trovy konania.

Czúcz Labucka Gratsias

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 5. júna 2012.

Podpisy

Obsah

Okolnosti predchádzajúce sporu 1

Konanie a návrhy účastníkov konania 4

Právny stav 5

O prvom žalobnom dôvode založenom na nedostatku dôkazov o účasti žalobkyne na porušení, pokiaľ ide o formovacie zmesi z PMMA 5

O druhom žalobnom dôvode založenom na nedostatku odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, pokiaľ ide o „základnú sumu“ pokuty 12

O treťom žalobnom dôvode založenom na nesplnení povinnosti Komisie rozdeliť „základnú sumu“ medzi žalobkyňu a spoločnosť Lucite 13

O štvrtom žalobnom dôvode založenom na nevhodnosti zvýšenia východiskovej sumy pokuty z dôvodu odstrašujúceho účinku 18

O prvej časti žalobného dôvodu založenej na nerešpektovaní skutočnej finančnej schopnosti žalobkyne zo strany Komisie 18

O druhej časti žalobného dôvodu založenej na porušení zásad proporcionality a rovnosti zaobchádzania 20

O piatom žalobnom dôvode založenom na neodôvodnenom zamietnutí priznať zníženie výšky pokuty na základe spolupráce s Komisiou 23

O prvej časti žalobného dôvodu týkajúcej sa zamietnutia priznať zníženie výšky pokuty na základe oznámenia o spolupráci 23

– O nesprávnom posúdení pridanej hodnoty informácií obsiahnutých v návrhu na základe oznámenia o spolupráci 23

– O zodpovednosti Komisie za oneskorené predloženie informácií zo strany žalobkyne v porovnaní s ostatnými dotknutými podnikmi 26

O druhej časti žalobného dôvodu týkajúcej sa zamietnutia uznať zásluhy spolupráce žalobkyne nad rámec pôsobnosti oznámenia o spolupráci 31

O šiestom žalobnom dôvode založenom na neprimeranej dĺžke konania, ktorý bol uvedený na pojednávaní na základe neobmedzenej súdnej právomoci Všeobecného súdu 34

O trovách 38